

DTV-EBOOK.COM

THẮT THẮT

NGUYỄN NÀNG

MỘT ĐỜI KHÔNG KHỎI

NGUYỆT NÀNG MỘT ĐỜI BÌNH AN

Tác giả: Thất Thất

Editor: Duật Vân Đảo

Thể loại: Ngôn Tình, Đoàn Văn, Cổ Đại, Tranh Quyền, Cung Đấu, Nữ Quyền

Nguồn: Duật Vân Đảo

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Trước ngày đại hôn, ta bị từ hôn rồi.

Vị hôn phu Tiểu Trần Dật của ta chỉ bảo hạ nhân nhắn cho ta một câu: "Yến thị không xứng với thân phận của cô*."

*tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

Sau này, hắn thua trong cuộc chiến giành ngai vàng, bại dưới tay ta, hắn cầu xin ta tha thứ.

Ta:???

Nhìn ta giống vị Vua dễ dàng tha thứ cho người khác lắm sao?

Giống như xe ngựa trong lò hỏa táng, tốc độ đánh cá của mã phu vậy*, tôi muốn phải tr.ả.m c.ả họ nhà hắn ta.

*Mình nghĩ đây là hai câu so sánh ví von, bản gốc là: [就那火葬场马车, 马夫摸鱼的速度, 我都想给他判个满门抄斩]. Nếu bạn nào có gợi ý hay hơn thì nhắn cho mình nha. Xin cảm ơn rất nhiều.

1.

Khi Tiểu Trần Dật sai người đến từ hôn ta là lúc ta đang khoác áo cưới, chuẩn bị gả cho hắn.

Không những cảm giác lòng đầy vui mừng tan như bột xà phòng, ta còn trở thành trò cười cho cả Lương Thành.

Nếu hấn ta tới từ hôn vào hai ba ngày trước thì ta có thể tìm được người phòng bị để gả rồi.

Nhưng mà hấn lại loại thời điểm này để từ hôn, ta thực sự không tìm được người thay thế.

Chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Ai bảo hấn là thái tử.

Mà ta chỉ là một người làm công cho hoàng gia.

Thị nữ Cửu Hỉ nhìn chăm chăm đ.a.o trong tay ta: "Tướng quân, không chịu chấp nhận sao?"

Ta chấp nhận cái con mẹ nhà hấn đó.

Tiêu Trần Dật mà dám đùa cợt ta, ta sẽ b.ã.m hấn!

2.

Đối với hôn sự của chúng ta, là Tiêu Trần Dật khăng khăng cầu xin bộ hạ ban chỉ.

Đúng vậy, là cầu xin.

Ba tháng trước, hấn ta quỳ ở ngoài Dưỡng Tâm điện ba ngày ba đêm mới cầu xin được bộ hạ đồng ý cho hấn cưới ta.

Lúc ấy, tất cả đại thần triều đình đều bị hấn làm cho cảm động, cách bọn họ nhìn ta tựa như trên trán ta có chữ viết vậy: "Yến tướng quân có vận c.ứ.t c.h.ó như vậy sao!"

Bộ hạ lại càng tận tâm tận lực khuyên hấn buông bỏ ta.

Bộ hạ: "Con cứ đòi Yến Thập Tam làm gì? Đáng về nàng xấu? Nàng còn lớn tuổi nữa? Lại còn có khuynh hướng bạo lực?"

Tạ chủ long ân.

Nhưng mà bộ hạ nói đúng.

Ta xấu.

Bảy năm trước, phụ thân và huynh trưởng đều c.h.ế.t trận ở Tây Bắc, ta mười tám tuổi, kế nghiệp phụ thân, tiếp nhận vị trí của bọn họ.

Trận đầu tiên là đánh với Bắc Tề ở Tây Bắc, bởi vì kinh nghiệm không đủ nên ta bị thương, còn để lại một vết sẹo thật dài trên mặt.

Quả thật, ta cũng lớn hơn Tiểu Trần Dật năm tuổi.

Khuynh hướng bạo lực thì càng không cần phải nói, quan viên ở Đại Lương này, hơn phân nửa đều đã ăn đấm của ta.

Bởi vì sau khi huynh trưởng và phụ thân c.h.ế.t trận, bọn họ không phục một nữ tử như ta làm tướng quân.

Cho nên, sau khi ta trở về kinh thành Đại Lương thì đã lén cho tất cả bọn họ ăn đấm.

Nhưng Tiểu Trần Dật cũng không vì lời nói thật của bộ hạ mà lùi bước.

Hắn nói: "Phụ hoàng, nhi thần chỉ thích Yến Thập Tam, ngoại trừ Yến Thập Tam thì ai nhi thần cũng chướng mắt."

Lúc ấy, khi hắn nói như vậy, ta lập tức tỉnh người.

Rốt cuộc ta đã làm gì mà khiến Tiêu Trần Dật mê muội vậy hả?

Sau khi tỉnh lại thì ta nghĩ đầu óc Tiêu Trần Dật có vấn đề rồi.

Nếu nói ta nhìn Tiêu Trần Dật lớn lên thì cũng không khoa trương lắm.

Khi ta mười sáu tuổi, tuy Đại Lương có hơi loạn nhưng cũng không đến mức thường xuyên xảy ra chiến sự như hiện tại vậy.

Phụ thân ta vẫn thường ở lại Lương Đô, ta cũng thường xuyên theo phụ thân ra vào hoàng cung.

Khi đó, ta quen biết Tiêu Trần Dật.

Hơn nữa, phụ thân và ca ca của mẫu hậu hấn có quan hệ rất tốt nên bọn ta thường xuyên lui tới.

Ta gần như là nhìn hấn sinh ra, nhìn mẫu hậu hấn bại trong trận cung đấu, nhìn hấn từ thái tử cao cao tại thượng bị đày vào lãnh cung cùng với mẫu hậu, rơi vào hoàn cảnh ai cũng có thể đá một cước.

Cuối cùng ta vẫn không nhịn được, sau khi hấn vào lãnh cung, lúc bị người khác khi dễ, ta đã từng bảo vệ hấn một khoảng thời gian.

Ta suy nghĩ, chẳng lẽ bởi vì ta bảo vệ hấn nên hấn thích ta?

Cửu Hỉ: "Tuyệt đối không có khả năng, người suy nghĩ kỹ lại xem, trước khi người bảo vệ hấn như thế nào?"

Bảo vệ như thế nào à?

Lúc người khác đá hấn, trước thì ta cứu hấn, sau đó thì thúc giục hấn cố gắng trở nên mạnh mẽ.

Chỉ là thủ đoạn thúc giục không quá ôn nhu.

Cửu Hỉ: "Người đừng khiêm nhường nữa, thừa nhận đi, dùng hai từ "tàn nhẫn" cũng không thể miêu tả thủ đoạn khi đó của người."

Làm gì tới mức vậy chứ?

Chẳng qua ra chỉ dùng cách mà phụ thân ta thúc giục ta dùng lại trên người hấn thôi mà.

Gà chưa rời giường, ta bắt hấn rời giường luyện võ. Chó đã đi ngủ, ta vẫn bắt hấn luyện chữ.

Còn không thì ta mượn hấn để tập võ một chút.

Cửu Hi: "Lúc đó hấn chỉ là đứa nhóc chín tuổi."

Ta cười nhạt: "Nói giống như lúc cha ta đốc thúc ta thì ta đã quá chín tuổi rồi vậy."

Cửu Hi: "..."

Cửu Hi: "Nhưng không phải ai cũng giống ngài, da dày đó!"

3.

Quả thật, lúc ấy ta đúng là nghiêm khắc với hấn.

Hấn không thích ta cũng không sao.

Nhưng cũng không nên trở thành hấn như hiện giờ chứ, đòi kết hôn cho đã rồi đòi lui hôn, rồi còn dùng lý do chó má như vậy nữa chứ?

Lúc đó, ta vì đến lãnh cung để đốc thúc hấn đã hao phí không ít bạc để mua chuộc quan hệ, rồi bản thân còn giả trang thành thái giám để ở lãnh cung cùng hấn tận hai năm.

Lúc ấy những cung nữ thái giám ở lãnh cung, ai nhìn thấy ta mà không hô hai tiếng "kim chủ baba*"?

*là người có tiền, dùng tiền để chống lưng cho ai đó, giống sugar daddy.

Sau này, hấn có thể đi ra từ lãnh cung cũng là nhờ thế lực của Yến gia ta.

Năm đầu tiên, sau khi mẫu hậu hấn vào lãnh cung thì đã c.h.ế.t rồi.

Khi mẫu hậu hấn vào lãnh cung thì thế lực của nhà mẹ đẻ cũng bị bệ hạ nhỏ tận gốc.

Là cha ta khuyên bệ hạ hết lòng, không thể phế thái tử là hấn, lại vì hấn mà sắp xếp ổn thỏa mọi việc trên triều đình, cuối cùng hấn mới được cho phép ra khỏi lãnh cung.

Dĩ nhiên, chính hấn cũng rất cố gắng, rất thông minh, biết chơi bài tình cảm, lợi dụng tình nghĩa thanh mai trúc mã của bệ hạ và hoàng hậu, cuối cùng khiến bệ hạ áy náy và thả hấn ra sau hai năm nhốt hấn.

Rồi sau đó, chiến sự Tây Bắc nổ ra.

Ta theo phụ thân đến Tây Bắc.

Hấn cũng tiếp tục ở Lương Đô nguy hiểm ngàn trùng để tìm cách sống sót.

Phụ thân ta và mười hai người ca ca đều c.h.ế.t trận ở Tây Bắc, bệ hạ không còn người để dùng đành chỉ có thể cho ta thế vị trí của phụ thân, trở thành thống soái Tây Bắc, thống lĩnh năm trăm nghìn binh mã Tây Bắc trong tay.

Suốt chín năm qua, ta có tới tận bảy năm ở Tây Bắc.

Cho đến năm trước, Tây Bắc đã được dẹp yên hoàn toàn, ta mới trở về Lương Đô.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian trước ta cũng trở về hai lần để báo cáo chiến sự.

Hai lần trở lại đó, ngoại trừ Tiêu Trần Dật nói nhiều một chút thì còn làm chút việc.

Ví dụ như đón gió tẩy trần vì ta rồi ôn lại chuyện cũ với ta.

Bản thân mình sống ở Lương Đô như đi trên lớp băng mỏng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đám huynh đệ khác công kích, vậy mà còn lo lắng cuộc sống của ta ở Tây Bắc không được ổn.

Thấy vết đ.a.o trên mặt ta, hấn lại rơi lệ rồi tìm thuốc trị thương tốt nhất cho ta.

Lần này, hấn muốn kết hôn với ta, ta đã cảm thấy người này có gì không đúng rồi.

Bởi vì ta quay về đã hơn một năm, tâm trạng mẫu thân ta không tốt lắm, một ngày sắp xếp ta coi mắt tận ba lần, hấn cũng chưa từng đề cập tới chuyện tình yêu nam nữ với ta, cũng không vội giúp ta giải vây.

Thế sao bây giờ đột nhiên đòi cưới ta?

Cho nên khi thánh chỉ ban đến phủ tướng quân, ta cố ý đi đánh hấn một trận.

Tuy trước kia hấn bị ta đốc thúc cũng có luyện võ nhưng sao có thể là đối thủ của ta. Khi ta đến, hấn còn bị nhiễm phong hàn nữa, cho nên có hơi ốm yếu.

Chỉ ba chiêu ta đã gác đ.a.o trên cổ hấn: "Tiêu Trần Dật, có cách tìm c.h.ế.t đơn giản hơn đó, người chỉ cần trực tiếp đến nói với ta người không muốn sống là được."

Đ.a.o ở trên cổ hấn, còn hấn thì híp cặp mắt đào hoa xinh đẹp lại, vừa ho khan vừa cười với ta: "Khụ khụ...Thập Tam tỷ tỷ, ta nói là ta thích tỷ, tỷ có tin không?"

Hấn rất đẹp, lúc cười lên lại như hồ ly vậy, đặc biệt mê người. Cộng thêm việc bị bệnh, sắc mặt tái nhợt, lại càng khiến người ta thương tiếc.

Trùng hợp thật, ta là một nhan cầu*.

*người ham mê sắc đẹp.

Hắn nói một câu thích ta làm tay chân ta mềm nhũn.

Mẫu thân ta cũng thúc giục ta nên thành gia lập thất.

Ta cũng muốn, vậy thì để hắn chịu thiệt một chút vậy, thua thiệt cũng là phúc mà.

Cửu Hỉ giật giật khóe miệng, giễu cợt ta: "Bà cô già người háo sắc thì nhận là háo sắc đi, đừng cố tự tìm lý do cho mình nữa."

4.

Mắt thấy ta sắp ra cửa đi c.h.ặ.t đầu Tiêu Trần Dật, Cửu Hỉ ôm eo ta: "Tướng quân, tỉnh táo lại."

Ta không tỉnh táo được.

Nàng: "Trước mắt Lương Đô không yên ổn, lỡ như điện hạ có điều khó nói thì sao?"

Quả thật trước mắt tình hình Lương Đô không yên ổn.

Bệ hạ hoang dâm vô đạo, chơi bời quá độ, vốn là thân thể không tốt, mấy tháng trước còn bệnh nặng một trận nữa, bây giờ đang dưỡng bệnh trong Dưỡng Tâm Điện.

Nói là dưỡng bệnh nhưng thực chất trong lòng mọi người biết rõ, có thể là đang chuẩn bị hậu sự rồi.

Ba nhi tử của ông ta đang chuẩn bị ւyính quanh bất cứ lúc nào, rồi đón lấy ngôi hoàng đế của ông ta.

Sau khi bế hạ bệnh nặng, ông ta rất sợ ta tham dự vào hoạt động tranh quyền của ba nhi tử mình, hoặc nói là ông ta sợ ta thừa dịp ông ta bệnh mà lấy mạng của ông, vì vậy muốn thu hồi binh phù của ta.

Dẫu sao, giữa ta và ông vẫn còn một mối thù g.i.ế.t phụ thân vẫn chưa tính.

Năm đó, phụ thân ta c.h.ế.t ở Tây Bắc, không phải c.h.ế.t trong tay Bắc Tề mà là c.h.ế.t trên tay bộ hạ.

Ông ta bị gian tế Bắc Tề tẩy não, nhận định rằng phụ thân ta sẽ tự lập mình làm Vương ở Tây Bắc.

Sau khi phụ thân ta thắng trận, ông ta lấy danh nghĩa chiêu đãi tướng sĩ mà đưa một vò rượu độc từ ngàn dặm xa xăm tới.

Sau khi phụ thân ta c.h.ế.t, Bắc Tề đưa binh đánh phá phòng tuyến ở phía Tây Bắc, lúc này ông ta mới nóng vội.

Một đạo thánh chỉ ban xuống, đẩy tất cả sai lầm lên trên đầu người đưa rượu, đồng thời cũng c.h.ế.m cả nhà quan viên đưa rượu tới, cuối cùng là c.h.ế.m đầu toàn bộ gian tế của Bắc Tề ở Lương Đô.

Coi như là cho Yến gia ta một câu trả lời.

Nhưng mà câu trả lời này của ông ta quá bé nhỏ, chẳng đáng kể tí nào.

Thành Tây Bắc đã bị phá.

Muốn giành lại, nói dễ vậy à?

Là mấy người ca ca còn sống của ta hi sinh trên sa trường mới có thể giành lại được.

Đây cũng là lý do mà hai năm trước, khi Tây Bắc đã hoàn toàn yên ổn thì ông ta triệu ta hồi kinh.

Ông ta sợ ta báo thù cho phụ thân và các ca ca, sợ ta tính kế ông ta ở Tây Bắc.

Nhưng ông ta không dám trắng trợn tru sát ta.

Đành phải một mặt nhượng bộ ta, mặt khác thì âm thầm thu binh quyền của ta.

Lần này, ông ta bệnh nặng, muốn thu hồi binh phù của ta, ở khía cạnh thể diện mà nói thì vô cùng vô cùng dễ nghe.

Ông ta nói là ta sắp thành lập gia thất nên cho ta nghỉ phép.

Nhưng mà quân ở Tây Bắc không thể một ngày không tướng, vậy nên ta cứ giao nộp binh phù lên trước, ông ta sai người khác tiếp quản quân đội của ta trước.

Thật ra, ta không nghĩ tới việc báo thù.

Không phải ta ngu trung, bất hiếu.

Mà nếu như ta muốn báo thù thì Đại Lương ắt sẽ lại đại loạn, ít nhất là năm năm.

Tương đương với việc lôi kéo người khắp thiên hạ vào vũng bùn, trải qua thêm một kiếp nạn.

Phụ thân ta vô tội.

Chẳng phải dân chúng cũng vô tội sao?

Chín năm ở Tây Bắc, ta đã nhìn quá nhiều chuyện thê ly tử tán*, tan nhà nát cửa rồi.

*vợ chồng con cái phải xa nhau.

Mỗi khi nhắm mắt, trong đầu đều là hình ảnh lưu dân Tây Bắc nằm đầy đất, khắp nơi đều là t.h.i t.h.ể người c.h.ế.t đói.

Cho nên khi trở về Lương Đô, nhìn dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, cho dù thù hận trong lòng ta chưa từng buông bỏ nhưng ta

đành phải dừng tay thôi.

Gả cho hoàng gia, giao nộp binh phù, tương đương việc cho bệ hạ thấy tâm ý của ta.

Nhưng ta lại không ngờ được Tiêu Trần Dật sẽ tung một đòn đó về phía ta.

Tốt nhất là hấn nên cho ta một lời giải thích hợp lý.

5.

Hai ngày sau, Tiêu Trần Dật đến chỗ chúng ta giải thích.

Hợp lý hay không hợp lý thì phải xem lập trường rồi.

Hấn nắm tay Thái Tử Phi mới cưới bước qua cửa phủ tướng quân.

Đúng là mới cưới, hai ngày trước, kiệu hoa vốn đến đón ta đã thay đổi tuyến đường đến hầu phủ Ninh Uyên.

Hấn cưới dòng nữ chính của Ninh Uyên Hầu, Ninh Nhược Tuyết.

Ninh Nhược Tuyết đã có gương mặt khuynh quốc khuynh thành từ nhỏ, nàng và Tiểu Trần Dật cùng đến phủ tướng quân, nhìn hai người thật xứng đôi.

Ta áp chế sự ghen tị trong lòng, phẫn nộ hỏi: "Điên hạ có ý gì đây?"

Tiêu Trần Dật không nói chuyện, Ninh Nhược Tuyết đã đáp lời: "Yến tướng quân, thật xin lỗi, hai ngày nay thiếp thân và điện hạ có hơi bận rồi, vẫn chưa kịp đến thăm tướng quân..."

Câu nói kế tiếp của nàng, hoàn toàn ngừng lại, bởi vì ta đặt đ.a.o trên cổ nàng.

Ta nhìn Tiêu Trần Dật rồi nói: "Có ẩn tình gì thì ngươi cứ nói ra, nếu có thể dùng vũ lực giải quyết thì ta sẽ giúp ngươi giải quyết. Hôn

nhân chớp nhoáng sẽ không hạnh phúc."

Tiêu Trần Dật nhìn đ.ạ.o trong tay ta, mới nói: "Yến tướng quân, người quý ở chỗ tự biết chính mình, Thái Tử Phi của cô không phải là người mà người có thể động tới."

À, ta thấy hấn hoàn toàn không hề tự hiểu chút nào.

Ta đang cho hấn một bậc thang đi xuống, hấn chẳng những không xuống mà còn muốn hất mặt lên!

Nhưng một câu của hấn đã cho ta nhìn rõ hiện thực.

Quả thật là ta không có tự lượng sức mình rồi.

Hấn lại nói: "Yến tướng quân vẫn còn là Thống soái, nắm trong tay 50 vạn binh mã Tây Bắc sao?"

Rất rõ ràng, bộ hạ thu hồi binh phù của ta rồi.

Cho nên, ở trong lòng hấn, ta đã không còn giá trị lợi dụng rồi.

Mà thế lực của Ninh Uyên Hầu trước mắt vừa khấp.

Bộ hạ thu binh phù của ta rồi cấp binh phù đó cho nhi tử của Ninh Uyên Hầu, tiếp nhận quân Tây Bắc.

Trước mắt, người ta đã đến đại doanh phía ngoài Kinh để luyện binh rồi.

Tiêu Trần Dật muốn kết hôn với quân Tây Bắc chứ không phải kết hôn với ai cả.

Hiện tại hấn cưới Ninh Nhược Tuyết, tương đương với việc hấn đề phòng mẫu tộc của hai đệ đệ hấn lên lút nuôi binh.

Dù sao khi ta trở về Lương Đô cũng đã dẫn theo mười vạn quân Tây Bắc về cùng mà.

Hắn: "Hôm nay cô tới là để từ hôn, không phải để nghe người càn quấy, người đừng không biết điều như vậy."

Ta ngưng ngưng dời đ.á.o ra khỏi cổ Ninh Nhược Tuyết: "À..., cảm ơn người cuối cùng cũng cho ta biết."

Tiêu Trần Dật nói xong thì đi.

Ta nhìn theo bóng lưng của hắn, cố ý nhìn chăm chăm cái ót của hắn xem hắn có quay đầu không.

Đáng tiếc là không có.

Có lẽ Tiêu Trần Dật biết ta đang nhìn theo hắn, hắn còn cố ý chọc giận ta mà vịn vai Ninh Nhược Tuyết, hai người còn đang thì thầm gì đó.

Đã đi xa nên ta nghe không rõ lắm, chỉ thấy bả vai Tiêu Trần Dật có biên độ rung rất nhỏ, đại khái là do Ninh Nhược Tuyết nói gì đó buồn cười lắm.

Hắn cười run cả vai cơ mà!

Cửu Hỉ bên cạnh than thở: "Lúc trước ta đã nói với người rồi, nam nữ xinh đẹp không đáng tin đâu? Lúc trước người không nên đồng ý gả cho hắn."

Trùng hợp ta đang tức giận, liền trợn mắt nhìn nàng, giận chó đánh mèo mà nói: "Xảy ra chuyện xong rồi mới bày đặt làm Gia Cát Lượng hả?"

Cửu Hỉ: "..."

6.

Sau khi bị Tiêu Trần Dật từ hôn xong, ta ở trong phủ để tự kiểm điểm lại mình.

Chẳng lẽ mấy năm nay ta an phận quá mức nên mấy người bọn họ, ai cũng dám leo lên đầu ta hả?

Sự thật chứng minh, đúng là như vậy.

Lúc ta kiểm điểm xong rồi thì một đạo thánh chỉ khác truyền tới phủ tướng quân.

Thánh chỉ nói gả ta cho Ly Vương, Tiêu Việt Ly.

Ly Vương, đệ đệ ruột của bộ hạ.

Tuy chỉ lớn hơn ta tám tuổi nhưng ông ta đã sớm thành gia lập thất, ba nhi tử của ông đều có thể đi mua nước tương rồi.

Cho nên, đạo thánh chỉ này là muốn ta đến phủ Ly Vương làm thiếp.

Phúc công công tới tuyên chỉ thấy ta một lúc lâu vẫn chưa tạ ơn, cũng không lĩnh chỉ, ông ta nhắc nhở: "Yến tướng quân, nên lĩnh chỉ tạ ơn rồi."

Tạ ơn tám đời tổ tông nhà ông à.

Phúc công công thấy ta vẫn bất động như cũ thì vút thánh chỉ lên người người, rồi nở nụ cười khinh miệt: "Yến tướng quân, con người đó, nên biết tự hiểu lấy mình."

Phúc công công nói xong thì rời khỏi phủ tướng quân.

Sau khi ông ta đi, Cửu Hỉ không làm gì cả mà ầm ĩ trước: "H.i.ế.p người quá đáng, ứ.c h.i.ế.p người quá đáng rồi."

Ai nói không đúng đi.

Miệng nàng lại không có chừng mực: "Ta đã nói bộ hạ ngu ngốc mà, nhìn xem những thứ hoạn quan này được nuông chiều thành cái

dạng gì rồi nè? Nói một câu "hoạn quan cầm quyền" cũng không đủ diễn tả đâu."

Ta không để ý nàng.

Đây cũng chỉ là đạo nhìn người mà đối đãi thôi.

Khi ta còn là thống soái Tây Bắc thì Phúc công công là cho ta thể diện.

Trước khi Tiêu Trần Dật từ hôn với ta, ông ta cũng từng âm thầm nhắc nhở ta rằng bộ hạ muốn thu hồi binh quyền của ta.

Chẳng qua là, ta quá tin tưởng Tiêu Trần Dật mà thôi. Ta cho rằng người do chính tay mình bảo vệ sẽ không tới mức rút củi dưới đáy nồi với ta.

Trước mắt, ngoại trừ cách chấp nhận thì quả thật chẳng còn cách nào khác.

Cửu Hỉ không muốn thừa nhận: "Tướng quân, thật sự không được đâu, ta phản..."

Ta liếc nhìn nàng một cái, nàng nuốt câu tiếp theo vào bụng.

7.

Ta với Tiêu Việt Ly là người quen.

Trước kia phụ thân ta rất thương thức gã, cho rằng gã ta có khả năng khiến thiên hạ thái bình.

Cho nên khi phụ thân ta còn tại thế thì gã ta thường xuyên tới phủ uống rượu cùng phụ thân ta.

Nhưng cực kỳ đáng tiếc, gã sinh ra không đúng thời điểm, không thể đuổi kịp trận chiến tranh giành ngai vàng, cuối cùng chỉ có thể trở thành vương gia nhàn tản.

Đương nhiên, nếu lúc ấy gã có bản lĩnh đó, gã cũng có khả năng sẽ c.h.ế.t trong tay bệ hạ.

Năm đó, trong cuộc chạy đua tranh giành ngai vàng, bệ hạ tàn sát gần như là hết tất cả huynh đệ của ông, chỉ còn lại một mình gã - năm đó chỉ là một đứa nhóc, không có sức tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Mấy năm nay, ông ta vẫn luôn phòng bị gã.

Ngay cả vương phi của gã cũng là một cung nữ không quyền không thế. Những người cơ thiếp của hắn, tất cả cũng chỉ là người từng mua vui cho bệ hạ, được ông ta tùy tiện ban cho.

Nhạc công, ca kỹ, phi tử bệ hạ chán ngấy...

Có một thứ lần càng kỳ quá hơn, bệ hạ uống say quá trớn, ông ta chỉ hôn tống quản thái giám Phúc công công cho gã.

Tóm lại, đều là những thân phận chẳng thể xứng đôi với gã.

Gã từng tự giễu, vương phủ của gã chính là vựa thu ve chai.

Ta nhìn thánh chỉ trong tay, chỉ có một cảm xúc.

Gã ta tự giễu rất đúng, lúc này ta đã là một thứ vô dụng rách nát trong lòng bệ hạ. Cho nên phải đến vương phủ rách nát của gã rồi.

Ngày kế, bệ hạ sai người đến phủ tướng quân thu hồi quan ấn của ta.

8.

Sau khi ta giao quan ấn, Cửu Hỉ lại bắt đầu ồn ào: "Tướng quân, người sẽ không thật sự gả cho Ly Vương làm thiếp chứ?"

Ta ngược đầu bốn mươi lăm độ, nhìn lên bầu trời, bầu trời rất tối, cực kỳ giống tâm trạng của ta.

Ta nói: "Nếu không thì sao?"

Cửu Hỉ nóng nảy: "Tướng quân, nếu lão tướng quân biết người bị bệ hạ ban cho Ly Vương để làm thiếp, nắp q.u.a.n t.à.i của ngài ấy sẽ không đập được nữa đó."

Ta nở nụ cười: "Ngay cả một ly rượu độc mà ông ấy cũng không phân biệt được, thì chẳng bắt nắp q.u.a.n t.à.i nổi đâu, có ra thì cũng chỉ làm cô hồn dã quỷ mà thôi."

Cửu Hỉ: "..."

Năm đó, khi bệ hạ đưa vò rượu độc đến, ta đã từng nỗ lực khuyên ông ấy nghiệm độc trước.

Ông ấy không nghe mà còn kéo ba người ca ca của ta uống chung, sau đó còn hào phóng nói: "Mặc dù bệ hạ ngu ngốc nhưng không đến mức muốn mạng ta ở thời điểm mấu chốt như vậy. Mà nếu như bệ hạ muốn mạng của ta thật, vậy thì đành phải chấp nhận thôi."

Ông ấy dừng lại một chút rồi lại gằn giọng thêm: "Quân muốn thần tử, thần không thể không tử."

Một câu "Quân muốn thần tử, thần không thể không tử." của ông ấy, còn thuận tay mang ba người ca ca của ta đi mất.

Ông ấy chinh chiến vì Đại Lương suốt mấy năm, cuối cùng lại c.h.ế.t trên tay vị quân vương của mình, c.h.ế.t một cách vô cùng buồn cười, rơi vào kết cục c.h.ế.t không nhắm mắt.

m thanh của Cửu Hỉ ngắt mạch hồi ức của ta, nàng lại nói: "Tướng quân, hay là chúng ta đừng đi Tây Bắc nữa."

Ta nhìn chăm chăm một mảng mây đen trên đỉnh đầu: "Không đi được."

Bệ hạ muốn ta gả cho Ly Vương, tương đương muốn giam lỏng ta trong vương phủ.

Ý tứ đã rất rõ ràng, không cho phép ta tham dự vào cuộc tranh đấu giữa các nhi tử của ông, cũng không cho phép ta về Tây Bắc. Đương nhiên, tốt nhất là ta cứ c.h.ế.t dí ở tại Ly vương phủ.

Như vậy thì ông không cần gánh tội danh g.i.ế.t trung thần trước khi c.h.ế.t rồi.

Nếu lần này ta đi, hẳn có thể dùng tội danh kháng chỉ để trừng trị ta, ngày mai bức họa của ta sẽ được treo lên khắp tường thành Đại Lương.

Trong thiên hạ, dù có là quốc vương thì có năng lực đi bao xa chứ?

Không bằng cứ bình tâm nhìn cuộc chiến tranh giành dòng chính một chút, xem ai là người có thể cười cuối cùng.

Có lẽ, ta cũng có thể hiểu cảm giác của bọn họ.

Nếu như bọn họ coi trọng binh quyền của Tây Bắc như vậy thì ta tất phải trở về kinh đô.

(Còn tiếp)

Chương 2

9.

Vài ngày sau, ta vào Ly vương phủ.

Ta với Ly vương, mắt nhỏ trừng mắt to.

Tiêu Việt Ly khẩn trương đứng ở bên cạnh giường, nhìn ta nói:
"Thập Tam, đều là người lạc lối dưới chân trời này, có chuyện gì thì từ từ nói, bỏ đ.a.o xuống đi."

Ta nói: "Có thể bỏ đ.a.o xuống nhưng người phải đồng ý với ta một điều kiện."

Gã: "Để đ.a.o xuống, đừng nói một cái, một trăm cái thì bốn vương cũng đồng ý với người, được không?"

Ta: "Tiểu Trần Dật đùa giỡn ta, ta nuốt không trôi cục tức này."

Gã ta trầm mặc rồi.

Chốc lát sau, gã thăm dò hỏi: "Bốn vương giúp người mời hấn tới vương phủ, người lên tới đánh hấn một trận ha?"

Ta chẳng muốn cùng gã tào lao nữa, quyết đoán rút đ.a.o.

Gã quyết đoán rút chân.

Lại bị ta tóm trở lại, gã bất đắc dĩ nói: "Thập Tam, tình hình trước mắt đã đủ rối loạn rồi. Nếu như Tiêu Trần Dật không thuận theo thế lực của phủ Ninh Uyên Hầu thì hấn vốn chẳng thể ngồi vững vị trí thái tử nữa đâu."

Ta: ".."

Đúng vậy ha.

Tổ tiên Ninh Uyên Hầu có công lớn ở Đại Lương, một câu "Tứ Thế Tam Công" không đủ mô tả gia tộc của bọn họ, hiện giờ con của ông ta còn là thống soái ở thành Tây Bắc nữa.

Hơn nữa, tuy Tiêu Trần Dật là thái tử nhưng hai hoàng đệ kia của hắn vốn không phải là đèn dầu đã cạn. Mẫu phi của bọn hắn lại là tuyển thủ được giải quán quân và á quân trong cuộc thi cung đấu, còn lại lên lút nuôi tư binh nữa. Tiêu Trần Dật không thể hai thế lực đó trong một sớm một chiều lung lay được.

Nếu nóng vội thì hắn có thể bị cản trở.

Không, e là Tiêu Trần dật không gấp không vội thì hai người kia đã vội vội vàng vàng muốn xuống tay với Tiêu Trần Dật rồi.

Bệ hạ chưa c.h.ế.t thì còn có thể miễn cưỡng duy trì sự yên bình ngoài mặt.

Nhưng trước mắt, theo như cơ sở ngầm trong cung báo lại cho ta thì bệ hạ đã nửa tỉnh nửa mê rồi, hoàn toàn rơi vào trạng thái không xuống giường được.

Hai người bọn họ, bây giờ không xuống tay với Tiêu Trần Dật thì một khi Tiêu Trần Dật lên ngôi hoàng đế, việc đầu tiên Tiêu Trần Dật làm chính là nhổ bỏ gốc gác của bọn họ.

Năm đó, mẫu phi hai người họ chính là chủ mưu hại c.h.ế.t tiên hoàng hậu, nhiều năm qua họ cũng trong sáng ngoài tối gây khó dễ cho Tiêu Trần Dật.

Nhưng vậy cũng không thể nào trở thành lý do cho việc Tiêu Trần Dật đùa giỡn ta!

Ta hẳn nợ quăng đ.a.o xuống đất.

Tiêu Việt Ly nhìn đ.a.o trên mặt đất: "Thập Tam, Tiêu Trần Dật từ hôn không hề do dự, quả thật là hẳn có vấn đề. Nhưng ngươi có nghĩ kỹ chưa, trong lúc mấu chốt này mà hẳn nhất quyết phải cưới một tướng quân nghèo túng, không quyền không thế như người, chắc hẳn trong lòng hẳn cũng có tình yêu với ngươi."

Tiêu Việt Ly không cho ta cơ hội ngắt lời hẳn: "Lúc ngươi nộp binh phù lên, chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ có ngày này sao?"

Có nghĩ tới.

Thậm chí còn nghĩ tới kết cục thảm hơn cả việc bị từ hôn, sau khi ta nộp binh phù thì bệ hạ trực tiếp ban c.h.ế.t cho ta, ta đã nghĩ qua hết rồi.

Nhưng mà ta không thể mặc kệ sống c.h.ế.t của mấy trăm vạn dân chúng.

Tiêu Việt Ly xòe hai tay ra: "Vậy chẳng phải nút thắt trong lòng ngươi được quyết xong rồi sao? Ta và ngươi ở trong vương phủ này, cùng uống trà rồi chơi cờ, cùng nhau xem náo nhiệt, lại còn không bị khói lửa trận chiến lan tới nữa, không phải tốt lắm sao."

Gã: "Ngươi đánh trận ở Tây Bắc nhiều năm rồi, sau khi trở về lại chạy đông chạy tây cả ngày, không phải đang luyện binh thì là tuần tra, ngươi đã từng ngủ một giấc yên ổn rồi sao? Hiện tại ở trong vương phủ rồi, lập tức có thể trải qua những ngày ngủ thẳng tới lúc tự tỉnh, tỉnh lại thì ăn rồi uống, không cần nghĩ gì cả, vậy không vui hơn sao?"

Ta cảm thấy hình như ta bị tẩy não rồi.

Dường như hơi hơi bị gã thuyết phục rồi.

Cuối cùng, ta thở dài, nói: "Người bị người ta chờ xem náo nhiệt là phủ của người."

Hiện tại, trên triều đình, dưới dân gian đều đồn đoán rằng sau khi ta vào Ly vương phủ thì vương phủ sẽ trở thành cái dạng gà bay chó sủa gì.

Thật ra lúc ta trở về Lương Đô thì bọn hần đã ngấm ngầm đồng tình với đối tượng kết hôn tương lai của ta rồi.

Theo như lời bọn hần nói chính là: Cưới một người đàn bà danh đá như Yến Thập Tam vậy, tương lai làm sao có thể bỏ nàng ta đây?

Khi thánh chỉ muốn ta tái giá với Tiêu Việt Ly truyền ra, dựa vào định luật "Vì ta đã ướm mưa nên muốn xé dù của người khác" mà nói thì những quan viên từng bị ta đánh đều nóng lòng muốn ta và Tiêu Việt Ly có thể đánh nhau.

Để cho Tiêu Việt Ly cảm nhận thử xem quả đấm của ta cứng cỡ nào.

Nếu không phải Tiêu Việt Ly hòa đồng, quan hệ cá nhân với bọn chúng đều rất tốt thì bọn chúng còn muốn lấy Tiêu Việt Ly ra để lập bàn cá cược, cược xem một ngày ta đánh Tiêu Việt Ly bao nhiêu trận.

Đáng tiếc, bọn chúng đã đoán sai.

Sau khi ta vào vương phủ thì trong vương phủ rất yên bình.

Thậm chí ta còn có chút thích ý.

Những nhạc công, ca kỹ và cơ thiếp trước kia bệ hạ ban cho Tiêu Việt Ly, hiện tại đều bị ta chiếm rồi.

Ta cực kỳ rảnh rỗi, nghe các nàng xướng ca, xem các nàng nhảy múa.

Lúc nào cao hứng quá thì lập đội chơi bài với Cửu Hi.

Khi ta vào vương phủ, vương phi và hài tử của Tiêu Việt Ly đã bị gã cảnh cáo trước nên họ cũng chẳng đến chỗ ta để tự làm mất mặt mình làm gì.

Cho nên, vào lần thứ năm Cửu Hỉ thấy ta nằm dài trên ghế quý phi, uống chút rượu, gật gù đắc ý, ngâm nga theo nhạc công, nàng thể hiện thái độ chỉ tiếc rên sất không thành thếp mà chỉ trích ta: "Tướng quân, người sa đọa rồi."

10.

Mà, khi ta đang sa đọa ở vương phủ thì trong cung đã thành một trường săn.

Người gặp chuyện không may đầu tiên là tam đệ của Tiêu Trần Dật.

Hắn ta c.h.ế.t trong một đêm nguyệt hắc phong cao*.

*Nguyệt hắc phong cao: bắt nguồn từ "Nguyệt hắc sát nhân dạ, Phong cao phóng hỏa thiên", có nghĩa là đêm trăng mờ g.i.ế.t người, ngày gió cao phóng hỏa, chỉ hoàn cảnh hiểm ác. Nguồn: ST

Bị người ta một đ.a.o c.ấ.t c.ố.

Nhưng mà thích khách làm việc không chuyên nghiệp lắm, làm rớt lại lệnh bài trên người Tam hoàng tử.

Là lệnh bài phủ thái tử.

Cửu Hỉ nghi ngờ: "Thái tử muốn đối phó trực diện với hai vị hoàng tử khác sao? Hừ, đúng là tên cặn bã, mới vừa thắng thế đã bắt đầu nhảy lầy đà rồi. Ninh Uyên Hầu cũng thật là, mắt bị mù sao, dám đặt lợi ích cả nhà mình cùng người như thế vào một chỗ."

Ta nhú mày.

Tiêu Trần Dật quả thật là loại người vừa thẳng thắn là dám hành động ngay tức khắc. Một người bình an ở trong hoàng cung tới tận hai mươi tuổi dưới tình trạng không có mẫu tộc che chở thì tuyệt đối sẽ không có khả năng chỉ một thân một mình.

Dù có hào quang nam chính cũng sẽ bị hắn tiêu diệt.

Ta còn nhớ rõ vào năm năm trước, lần đó ta từ Tây Bắc trở về kinh để báo cáo công việc, đúng lúc bắt gặp nhị đệ của hắn đang gây khó dễ cho hắn.

Lời nói khiêu khích, ta nghe xong còn muốn đánh người. Thế mà Tiêu Trần Dật chẳng những nhẫn nhịn được mà còn cười cười làm hòa cùng với nhị đệ hắn.

Đêm đó, hắn còn gặp phải cảnh bị nhị đệ mình ám sát, là ta giúp hắn đỡ đạn.

Năm ấy, mặc dù đôi ta chưa có hôn ước nhưng ta vẫn hết lòng vì hắn.

Đặc biệt là nhị đệ to gan lớn mật của hắn, dám đến phủ tướng quân ám sát hắn, muốn đổ tội danh g.i.ế.t thái tử lên đầu của ta.

Ta cho Tiểu Trần Dật một đề nghị, trực tiếp lấy bạo áp chế bạo, lấy g.i.ế.t ngăn chặn g.i.ế.t. Ta sẽ tìm một đêm nguyệt hắc phong cao, đưa đầu nhị đệ hắn du lịch Tây Bắc.

Tiêu Trần Dật ngăn ta lại.

Hắn nói: "Thập Tam tỷ tỷ, đừng làm bản đ.a.o của tỷ. Đừng vì hắn mà hủy hoại đi danh hiệu Chiến thần vạn dân kính ngưỡng, không có lời."

Khi đó, mặc dù hắn cao hơn ta nhưng chỉ mới mười lăm tuổi, ta vẫn chưa xem hắn là nam tử.

Khi đó, trong lòng ta, hẳn vẫn là một hài tử vô dụng, thuận tay có thể đánh một trận, là điện hạ nghèo túng bị người ta ức h.i.ế.p trong lãnh cung cũng không dám lên tiếng kia.

Cho nên khi hẳn nói như vậy xong, ta vẫn giống như trước kia ở lãnh cung vậy, thuận tiện đưa ta qua sờ đầu hẳn.

Rồi lại vẫn giống trước, mạnh miệng nói với hẳn: "Điện hạ, hể mà ta còn sống ở trước mặt người, ai cũng không thể động vào người."

Kết quả, ta vừa mới giơ tay xong, mạnh miệng xong, hẳn thuận tay cầm tay ta, bàn tay kia còn sờ lên vết sẹo trên mặt ta. Bỗng nhiên ta cảm thấy không ổn, muốn hất tay hẳn ra thì nghe hẳn gọi: "Thập Tam tỷ tỷ."

Khi hẳn gọi ta, khóe mắt đã ngấn lệ.

Hành động muốn hất tay hẳn ta của ta cũng bị đông cứng rồi.

Tay hẳn vuốt v e vết sẹo trên mặt ta trong khoảnh khắc rồi hít hít cái mũi, hỏi: "Tỷ tỷ, đau không?"

Bình thường hẳn rất đẹp, lúc đó còn có hơi mập mập, giọng nói ồm ồm, trực tiếp khiến một nhan cầu như ta mất bình tĩnh.

Ta sờ tay hẳn: "Người đừng có ủy mị giống nữ nhân như vậy, vết thương này đã hết đau từ sớm rồi. Lại nói, người mới nhìn thấy vết thương này thì đã rơi nước mắt rồi, nếu như người nhìn thấy những vết thương mà người chưa thấy, vậy chẳng lẽ người biến thành Mạnh Khương Nữ* à?"

*Theo truyền thuyết, khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành thì cần rất nhiều nhân công, Mạnh Khương Nữ vừa kết hôn được ba ngày thì chồng bà bị gọi đi làm công. Sau này chồng bà c.h.ế.t vì mệt lả và đói khát, thân x.á.c bị chôn vùi trong Vạn Lý Trường Thành. Mạnh Khương Nữ đi vạn dặm gian khổ tìm chồng, lúc đến nơi thì nhận được tin dữ, bà đau buồn khóc dưới tường thành bảy ngày bảy đêm,

đoạn tường thành đó bị sập, lộ ra t.h.i t.h.ế của chồng bà. Sau khi an táng chồng xong, bà gieo mình xuống biển. Hai người tạo nên một đoạn giai thoại trong thời kỳ khắc nghiệt đó.

Hắn: "..."

Lời ta nói là sự thật.

Ta không phải thần, mấy năm đầu tiên khi đến Tây Bắc, ta đánh trận nào là thua trận đấy, sau thì khi bại khi thắng. Chịu đựng bị chửi vài năm mới dần dần nhìn thấy ánh rạng đông.

Cuối cùng mới thu hồi được thành trì đã mất.

Mấy năm đó, ta từng gãy ba khúc xương sườn, bụng từng bị kiếm đ.â.m thủng, làn da trên lưng không chỗ nào còn nguyên vẹn.

Lần bị thương nặng nhất là do người bên cạnh phản bội, b.ấ.n một mũi tên dài vào n.g.ạ.c ta, chỉ cách tim có một tấc.

Mà bệ hạ vẫn còn nghe lời một số quan viên ở Lương Đô, ông ta muốn bỏ Tây Bắc, muốn nghị hòa cùng Bắc Tề.

Lương thảo cũng thường xuyên không đủ.

Ta trải qua muôn vạn lần cữu tử nhất sinh mới ngồi yên được vị trí thống soái Tây Bắc.

Nhưng đại khái là Tiêu Trần Dật cảm thấy ta nói nặng lời, hắn có hơi mất mát: "Ta chỉ đau lòng vì tử tử mà thôi."

Ta: "..."

11.

Ta thấy Tiêu Trần Dật là người có thể nhịn nhục cũng biết cách nói chuyện.

Người khác thấy ta, sẽ nói: "Chúc mừng Yến tướng quân, thăng quan phát tài."

Hắn thấy ta, ngấn lệ nói: "Đau lòng vì tỷ tỷ."

Cho nên, ta cho hắn một trăm quân tinh nhuệ làm ám vệ, cho hắn tặng người khác một trận đòn bầm mình.

Năm đó hắn có thể nhịn chuyện nhị độ thì tuyệt đối sẽ không trắng trợn ám sát tam độ trong thời khắc máu chốt này.

Cửu Hỉ: "Có thể nào là bị vu oan không?"

Cũng không hẳn là vu oan, lệnh bài của phủ thái tử không phải thứ mà người ta dễ dàng có được.

Nói cách khác, tất cả lệnh bài phủ thái tử đều do hắn tự làm, sau khi tách ra thì ở giữ có chữ kí của hắn.

Bí mật này, ngoại trừ ta ra thì không ai biết, đó là cách năm đó hai bọn ta nghiên cứu trong lãnh cung.

Năm đó trong lãnh cung, ai cũng đều sợ tai vách mạch rừng, có chuyện gì quan trọng, ta đều đưa một lệnh bài cho Tiêu Dật Trần, bỏ chuyện dự định nói vào trong lệnh bài.

Nhưng lần này lệnh bài nhật được của thích khách trong phủ tam hoàng tử, sau khi tách ra thì quả thật là có chữ ký của hắn.

Như thế thì chỉ có một khả năng...

Hừm??

Từ từ, ta còn có 100 quân tinh nhuệ trên tay Tiêu Trần Dật.

Cửu Hỉ nghe ta nhắc tới 100 quân tinh nhuệ kia, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội chê cười ta.

Nàng: "Ta còn tưởng rằng người từ bỏ rồi chứ."

Nàng dừng một chút: "Nhưng mà, tặng rồi xong đòi lại, có phải là mất mặt quá không hả?"

Mất mặt thì mất mặt,

Tiểu Trần Dật không đùa giỡn ta, ta tặng rồi thì thôi.

Hắn dám đùa giỡn ta, ta có tặng đi đâu thì cũng sẽ lấy trở về.

....

Không đòi lại được rồi.

Cấp dưới trước kia của ta truyền tới một câu đáng đánh đòn: "Tướng quân, không phải chúng ta không muốn tiếp tục sát cánh bên người mà là điện hạ đã cho chúng ta quá nhiều rồi."

Cửu Hỉ truyền đại xong, lại còn nói thêm một câu: "Đã nói từ đầu rồi, muốn đi đã đi từ sớm rồi."

Ta giựt giựt khoe miệng: "Hay là bây giờ người đi qua đó luôn đi?"

Nàng: "..."

Ngược lại khiến ta tò mò rồi.

Rốt cuộc Tiểu Trần Dật có ma lực gì mà có thể lấy lòng được những huynh đệ năm đó vào sinh ra tử với ta vậy.

Vì vậy, ta trèo tường vào phủ thái tử.

Cái này ta rành lắm.

Lúc ta và Tiểu Trần Dật chưa trở mặt, ta thường xuyên trèo tường.

Nhưng ta lựa chọn thời điểm trèo tường không tốt lắm, ta chọn vào lúc nửa đêm.

Chủ yếu là do ban ngày, trèo vào dễ bị tóm.

Nhưng mà vị trí cũng chọn không tốt lắm, ta chọn Đông viện nơi Tiêu Trần Dật đang ở.

Quân tinh nhuệ của ta đều bị hấn điều tới bảo vệ hấn rồi. Muốn tìm bọn hấn, ta chỉ có thể vào viện của Tiêu Trần Dật.

Cho nên lúc này ta và Tiêu Trần Dật bán k.h.ỏ.a t.h.â.n đang bốn mắt nhìn nhau.

Uhm, hấn đang tắm.

Không khí có hơi xấu hổ.

Nhưng nguyên tắc làm người của ta là, chỉ cần ta không biết xấu hổ thì người khác sẽ là người xấu hổ.

Vì vậy, ta chẳng những không có lui ra ngoài trước, đôi mắt không hề kiêng dè gì mà nhìn xuống.

Ngay tại lúc ánh mắt ta đảo tới bụng của hấn, hấn vội vàng lấy y phục bên cạnh phủ lên người, lạnh nhạt nói: "C.ú.t ra ngoài."

Ta: "..."

Trong người ta có thứ gọi là tinh thần phản nghịch.

Hấn không kêu ta c.ú.t, có thể ta sẽ lặn ra, hấn bảo ta c.ú.t, vậy ta càng không!

Ta nó: "Người bảo ta c.ú.t thì ta sẽ c.ú.t sao, ta không có sĩ diện vậy à?"

Hấn: "..."

Hắn cười lạnh: "Hoàng thúc biết tiểu thiếp của mình trèo vào tường nam nhân khác sao?"

Hai chữ "tiểu thiếp" được hắn đặc biệt nhấn mạnh, không biết là để nhục nhã ta hay là nhắc nhở chuyện ta đã lập gia đình.

Nhưng mà, không quan trọng.

Ta nói: "Tiêu Việt Ly có biết hay không, không quan trọng. Cơ thiếp trong phủ hắn nhiều như vậy, không rảnh quan tâm đến ta đâu. Chúng ta đã giao ước với nhau rồi, ta mặc kệ hắn ngủ ở đâu, hắn cũng sẽ không quản chuyện ta nửa đêm trèo lên giường ai."

Tiêu Trần Dật nổi giận: "Yến Thập Tam, ngươi còn muốn mất mặt sao?"

Ta cũng nổi giận: "Tiêu Trần Dật, hiện tại ta hỏi ngươi có biết xấu hổ hay không? Chẳng phải ngươi là người trêu chọc ta trước hay sao?"

Ta: "Chào cũng không chào một tiếng mà đã từ hôn rồi, đây là hứa hẹn mà trước kia ngươi đã nói, sẽ cùng sống cùng c.h.ết với ta sao?"

12.

Mặc dù chất vấn như vậy có hơi oán phụ, nhất là hiện tại, dưới tình huống Tiêu Trần Dật đã cưới Ninh Tuyết Nhược rồi, ta chất vấn như vậy là đã vi phạm đạo đức.

Nhưng hứa hẹn này, quả thật là do chính miệng Tiêu Trần Dật hứa với ba, hơn ba năm trước, ta trở về Lương Đô báo cáo công tác lần thứ hai.

Lúc đó, đúng lúc là sinh thần của bộ hạ.

Trên thọ yến, có người thay đổi lễ vật mà ta tặng cho bộ hạ, đổi một khối ngọc thạch ta vốn muốn trình lên thành một cái cung tên.

Lúc đó, Phúc công công đang đọc danh mục quà tặng, khi đọc đến tên ta thì một mũi tên bắn lên về phía bệ hạ.

Không hề trì hoãn một giây nào, đêm đó ta bị nhốt vào đại lao.

Hình bộ nghe theo sai khiến của người khác, cố ý vu oan giá họa cho ta.

Thậm chí bọn họ đã nghĩ giúp ta ý đồ và tội danh xong xuôi luôn rồi.

Bởi vì cái c.h.ế.t của phụ thân và các vị ca ca nên ta có oán niệm với bệ hạ, vì vậy sau khi ta cầm binh quyền trên tay thì muốn ám sát bệ hạ, báo thù cho phụ thân và huynh trưởng.

Ngôn từ vô cùng mạnh mẽ, ngay cả ta là đương sự mà còn tin vội luôn.

Ta ở trong đại lao, bị hành hình một tháng.

Trong một tháng đó, tất cả mọi người đều phân rõ giới hạn với ta, chỉ có Tiêu Trần Dật không để ý cơn thịnh nộ của bệ hạ, hần mua chuộc người của hình bộ để sắp xếp cho ta.

Đêm khuya, hần xuất hiện ở trong đại lao, cầm tay ta rồi nói: "Thập Tam tử tử, ta nhất định sẽ cứu tử ra ngoài."

Ta nói: "Đừng giày vò ta nữa, chỉ phí công mà thôi."

Không phải là ai muốn hại ta mà là bệ hạ cần một tội danh để trị ta thôi.

Ông ta đã quen làm việc này rồi, ăn cháo đá bát, qua cầu rút ván. Lúc ấy Tây Bắc đã có xu hướng yên ổn, không diệt ta, bệ hạ bất an.

Nếu không thì tại sao mũi tên kia không trực tiếp g.i.ết ông ta luôn cho rồi?

Nếu không thì sao lại để thích khách trà trộn vào trong thợ yếm long trọng đến thế?

Trừ phi...

Ta nhìn Tiểu Trần Dật, thở thật dài: "Tiểu Trần Dật, nghe lời ta, trở về đi, sau này cũng đừng tới đại lao thăm ta nữa. Không dễ gì người mới có được ngày hôm nay, đừng vì ta mà thất bại trong gang tấc."

Nhưng Tiểu Trần Dật không nghe, hấn giận nói: "Thập Tam tỷ tỷ, năm đó ta ở lãnh cung là tỷ một tay bảo vệ ta. Nếu như hôm nay ta không cứu được tỷ thì ta sẽ chôn cùng tỷ."

Ta tức giận tới mức tát vào đầu hấn một cái: "Tiểu Trần Dật, ngươi nói bậy bạ gì đó? Phía sau ngươi có bao nhiêu người, ngươi biết không? Một khi ngươi mất quyền lực chỉ vì ta đắc tội với bộ hạ thì tất cả phe cánh của Thái Tử, đều sẽ chôn cùng với ngươi đó. Ngươi có xứng đáng với bọn họ không?"

Hai mắt hấn đỏ bừng.

Rời khỏi đại lao, hấn vẫn kiên định đồng ý với ta như cũ: "Thập Tam tỷ tỷ, ta sẽ cùng sinh cùng tử với tỷ."

Thật ra ta chẳng để trong lòng.

Nhóm mưu sĩ của hấn chẳng phải đồ ngốc, sẽ không cho phép hấn làm chuyện ảnh hưởng đến đại cục vì ta đâu.

Mà quả thật, sau lần đó, hấn không có xuất hiện trong đại lao nữa.

Cho nên, ta an tâm chờ c.h.ế.t trong đại lao.

Thế nhưng, một tháng sau, ta không chờ được tử hình mà thứ đợi ta là Tây Bắc bị đại loạn.

Bộ hạ chỉ đành thả ta ra, để ta thúc ngựa về Tây Bắc bình loạn.

Trở về Tây Bắc rồi, ta mới biết được cái gọi là Tây Bắc đại loạn chẳng qua là mấy tên du côn gây sự.

Là âm mưu của Tiêu Trần Dật vì cứu ta.

Mà hãn vì cứu ta, trong lúc đó đã chống đối với bệ hạ mấy lần, khiến bệ hạ có chút chán ghét hãn.

Sau này ta mới biết được, sau khi ta trở về Tây Bắc thì hãn suýt chút nữa bị phế ngôi vị Thái Tử.

Cũng trong năm ấy, bệ hạ đi du hành, bởi vì triều đình tăng thuế dẫn đến dân chúng bất mãn nên bệ hạ bị ám sát. Hãn can một kiếm giúp bệ hạ, bệ hạ nể tình sự hiếu thuận của hãn mới không phế ngôi vị Thái tử của hãn.

Thế mà trên kiếm kia có kịch độc, hãn nằm trên giường hơn một tháng, mới nhạt về được một cái mạng.

Vài năm sau này, cũng vì lúc đó trúng độc nên hãn không thể chịu được gió lạnh, thời tiết vừa thay đổi thì lập tức cứ như bệnh ho lao vậy, cứ khụ khụ không ngừng.

Tình cảm của chúng ta, có thể nói là vào sinh ra tử mới có được.

13.

Song, dù có là tình cảm vào sinh ra tử cũng không bằng một chút hoàng quyền.

Giờ phút này, Tiêu Trần Dật nghe xong lời chất vấn của ta, hãn tựa như vừa nghe được truyện cười vậy.

Hãn nói: "Yến Thập Tam, ngươi có biết khuyết điểm lớn nhất của ngươi là gì không?"

Hãn bước ra khỏi bồn tắm, đứng bên cạnh tự hỏi tự đáp: "Khờ dại, mà lại còn không biết rút kinh nghiệm. Ba năm trước, phụ hoàng

muốn g.i.ế.t người, ấy vậy mà giờ người còn dám về Lương Đô. Dám về thì thôi đi, lại còn dám nộp binh phù lên."

"Lần này người đến tìm cô, chắc không phải là muốn dùng chút ân tình và đạo lý đó để bắt cóc cô chứ?"

Ta: "..."

Hắn: "Nếu người chưa từ bỏ ý định, đêm nay cô nói rõ với người. Năm đó, vì sao cô cứu người? Là vì cô cần người cầm binh mã ở Tây Bắc, thuận tiện cho cô sử dụng trong thời khắc bức vua thoái vị. Hiện tại cô bỏ người là vì người đã bỏ binh quyền, đối với cô mà nói người hết giá trị lợi dụng rồi. Máy cái thứ như ân tình và lương tâm này kia sao so sánh được với ngôi vị cửu ngũ chí tôn chứ, trước hoàng quyền tất cả đều không đáng kể."

"Nghe hiểu chưa?"

Hiểu rõ rồi.

Nhưng ta khoát tay: "Tối nay tới, không phải vì xả những thứ này với người, là ta tới tìm 100 quân tinh nhuệ mà ta đã đưa người."

Hắn nhìn ta như thể ta bị thiếu năng trí tuệ: "Người cảm thấy bây giờ họ có thể đi về từ nơi này sao?"

Ta nhìn một vòng chung quanh, không thấy một người nào của ta cả.

Đây cũng là nguyên nhân ta xông vào phòng Tiêu Trần Dật.

Ta hỏi: "Người của ta đâu?"

Tiêu Trần Dật: "Đã nói người khờ dại mà, người cảm thấy khi cô và người trở mặt thì cô có thể yên tâm dùng người của người sao?"

Đúng vậy.

Ta hỏi lại: "Vậy nên bọn họ đâu?"

Hắn nở nụ cười khinh miệt: "Có thời gian quan tâm bọn họ ở đâu, chi bằng quan tâm bản thân mình đi. Đã hai bàn tay trắng rồi, nếu như bị hoàng thúc nắm được đuôi, bị hoàng thúc đuổi đi, đến lúc đó người chính là khí phụ* rồi."

*phụ nữ bị chổng bô.

Ta: "..."

Ta đã cố gắng nhìn hắn hết sức rồi.

Đừng cản ta nữa, đêm nay ta muốn đánh c.h.ế.t Tiêu Trần Dật.

Cho hắn biết cái gì gọi là đầu trọc không sợ bị nắm tóc, cái gì gọi là vua cũng thua thằng liều.

Một người chỉ có hai bàn tay trắng, khi tức giận thì hậu quả sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

14.

Mọi người trong nhà nghe ta khuyên một câu.

Đừng quá điên cuồng ngang ngược trên địa bàn của người khác, nếu không thì sẽ dễ dàng gặp chuyện không may đó.

Lúc ấy, ta thật sự quá tức giận nên nóng đầu, ta đánh Tiêu Trần Dật một trận tơi bời.

Đánh người một lúc là thấy dễ chịu, càng đánh lại càng dễ chịu hơn... Nếu không có ám vệ của phủ thái tử đột nhiên nhào vào...

Cho nên, lúc này ta đang ngồi xồm ở đại lao riêng của phủ thái tử.

15.

Động tĩnh của ta ở phủ thái tử quá lớn, không thể không kinh động đến Ninh Nhược Tuyết.

Nàng xuất hiện tại cửa đại lao riêng.

Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Nàng trào phúng ta: "Yến Thập Tam, người cần mặt mũi, cây cần vỏ, điện hạ đã không cần người nữa vì sao người còn tới làm phiền, có ý nghĩa sao? Lần trước điện hạ đã nói với người rồi, sao người vẫn cứ tự rước lấy nhục vậy. Bị điện hạ mắng một trận thì trong lòng mới thư thái à?"

Ta trợn mắt nhìn nàng, không thềm phản ứng.

Ta vô cùng nghi ngờ, sau khi Tiêu Trần Dật thành thân, chẳng lẽ là nán lại trong lòng mỹ nhân quá lâu nên giờ kiệt sức sao?

Nói như thế nào thì nói, trước kia hẳn cũng do một tay ta dạy dỗ, không tới mức hoàn toàn không có sức đánh trả ta.

Nhưng đêm nay, hẳn thật sự bị ta một chiêu quật ngã.

Sau khi ngã, lại còn phun ra một ngụm máu.

Nhưng Ninh Nhược Tuyết không cho ta cơ hội suy nghĩ, tiếp tục ba hoa: "Yến Thập Tam..."

Ta chẳng muốn ồn ào với nàng ta nên cắt ngang: "Lý do vì sao ca ca người được chức vụ thống soái Tây Bắc, nếu như bộ hạ biết rõ thì người cảm thấy người còn cơ hội cãi nhau với ta ở trong này sao?"

Nàng: "..."

Vốn là, sau khi ta nộ binh phù lên, bộ hạ điều động một vị tướng lãnh khác trong nội bộ nhưng khi bộ hạ muốn dùng hẳn ta thì hẳn ta đột nhiên bệnh c.h.ế.t.

Đó là do ai nhúng tay, không cần nói cũng biết.

Ninh Nhược Tuyết nói hai câu đã bị ta chặn họng, nhưng trong chốc lát, có lẽ là cảm thấy không cam lòng nên cố ý nói: "Yến Thập Tam, nếu người dám dây dưa với điện hạ nữa, có tin ta g.i.ế.t người trong đêm nay luôn không."

Ta liếc nàng một cái: "Không tin."

Là không tin thật.

Ta dám xông vào phủ thái tử một mình là vì chắc rằng Tiêu Trần Dật không dám g.i.ế.t ta.

Tuy là lúc ấy khi ám vệ của Tiêu Trần Dật muốn g.i.ế.t ta, hắn đã quát to một tiếng "Dừng tay", nếu không thì ta đã là một cổ t.h.i t.h.ể rồi.

Đương nhiên, Tiêu Trần Dật cứu ta không phải vì chút ân tình mà ta dành cho hắn khi đó.

Sự thật là nếu dáng vẻ khó coi của ta và hắn truyền ra thì sẽ tổn hại thanh danh của hắn.

Ta gần như là cưỡi trên người hắn mà đánh đấm.

Khi ám vệ phá cửa mà vào thì đã hoài nghi bản thân mình đi nhầm phòng. Ám vệ cho rằng đã thấy thứ không nên thấy, tất cả đều che mắt trước.

Mà ta, nếu ta c.h.ế.t ở phủ thái tử, c.h.ế.t ở trong phòng hắn thì là một chuyện phiền phức rồi.

Trước mắt, hắn còn đang bị vụ g.i.ế.t Tam hoàng tử quấn thân, đại thần trong triều đã có hơi bất mãn với hắn. Hiện tại, Nhị hoàng tử còn đang ép hắn nhận tội danh đó, dâng cả đồng tấu chương cho bệ hạ, thỉnh cầu bệ hạ phế thái tử.

Nếu không phải bệ hạ đang dưỡng bệnh ở trong Dưỡng Tâm điện, ngoài điện là tầng tầng lớp lớp cấm vệ quân bảo vệ, ngoại trừ Phúc công công, ai cũng không vào được thì Nhị hoàng tử còn muốn đến Dưỡng Tâm điện để dâng tấu sớ cáo trạng trực tiếp với bệ hạ.

Nếu như ta c.h.ế.t ở phủ Thái tử, vậy đó là tội danh g.i.ế.t hại trung thần rồi.

Dù cho hẳn có Ninh Uyên Hầu phủ làm chỗ dựa vững chắc thì cũng sẽ bị mắng như c.h.ó.

Lại còn có khả năng tiếp tục bị Nhị hoàng tử tóm được cán chuôi, tiếp tục dâng tấu chương.

Theo như lời của hẳn nói là: "Vì một người không có giá trị lợi dụng mà đền bằng thanh danh của chính mình, không đáng. Nhiều một việc chi bằng bớt một việc."

Quả nhiên, chỉ một nén nhang sau, Tiêu Việt Ly cũng xuất hiện trước cửa nhà lao.

Tiêu Trần Dật thông báo gã tới đón người.

Trên danh nghĩa là mời ta cùng với Tiêu Việt Ly đến phủ thái tử làm khách.

Tiêu Việt Ly nhìn vết thương ta tạo ra trên mặt Tiêu Trần Dật, suýt nữa lão đảo một cái, ngã sấp xuống đất.

Tiêu Trần Dật ngoài cười nhưng trong không cười, hẳn nói: "Hoàng thúc, lần sau cơ thiếp của quý phủ lại không biết điều như thế thì đừng trách cô không chừa mặt mũi cho thúc."

Tiêu Việt Ly xin lỗi rồi giải thích với hẳn một hồi, sau đó dẫn ta ra khỏi phủ thái tử.

Vừa ra khỏi cửa, gã thờ một hơi thật dài, nói: "Thập Tam, không phải chúng ta nói sẽ làm hai phế vật ở vương phủ hay sao?"

Ta bĩu môi: "Ai bảo ngươi không đồng ý giúp ta trút giận? Ta đành phải tự mình trút giận."

Cửu Hỉ đi theo cùng, tận dụng mọi cơ hội để cười nhạo ta: "Kết quả trút giận không thành, còn suýt bị g.i.ết nữa hả? Đã nói người đừng sa đọa mà người cứ không nghe."

Ta: "..."

Hay là ta g.i.ết cái đồ xui xẻo này cho hả giận nhỉ?

16.

Cửu Hỉ nói đúng, người không thể sa đọa.

Một khi sa đọa, sẽ xảy ra tai nạn.

Cho nên, ta gặp phải chuyện ám sát rồi.

May mà, dù cho ta sa đọa thì cũng mạnh hơn Tam hoàng tử.

Thích khách không thành công nhưng vẫn để lại chứng cứ, lệnh bài bị ta kéo rút.

...Lệnh bài phủ thái tử.

Ta cầm lệnh bài trong tay, lâm vào trầm tư: Tiêu Trần Dật định bán sỉ à? Chế tạo nhiều lệnh bài như thế.

Cửu Hỉ lại chú ý tới chuyện khác, nàng ồn ào: "Thái tử điện hạ có bản lĩnh g.i.ết người tại phủ thái tử nhưng sau giờ mới g.i.ết người, hẳn đang tính toán gì nhỉ?"

Sau khi g.i.ết ta ở Ly vương phủ thì hẳn không cần phải chịu trách nhiệm, cũng không bị quan lại mắng.

Ta giật giật khoe miệng, hỏi: "Người rất hi vọng ta c.h.ế.t sao?"

Nàng: "Không phải lúc đến phủ thái tử là người đã muốn c.h.ế.t rồi à?"

Không thể phản bác.

Sau khi Tiêu Việt Ly biết ta bị ám sát thì không còn tẩy não ta nữa rồi.

Hắn thay đổi thị vệ vương phủ suốt cả đêm.

Nhưng ta thấy thủ vệ của hắn không đáng tin, vì vậy ta điều người của mình vào Ly vương phủ.

Tiêu Việt Ly: "Người cứ trêu chọc Tiêu Trần Dật làm gì? Trước mắt hắn đang ở trạng thái khát máu rồi. Hôm nay khi lâm triều, hắn còn nổi nóng tại Kim Loan điện nữa."

Ừ ha, ta quên nói, sau khi bệ hạ không xuống giường được, Tiêu Trần Dật lấy thân phận thái tử mà giám quốc rồi.

Dựa theo lời Tiêu Việt Ly, sáng nay Tiêu Trần Dật phát giận là vì sau khi Nhị hoàng tử thử đưa tấu chương cho bệ hạ ở mọi con đường mà vẫn không được đáp lại, hắn ta dám nhục mạ Tiêu Trần Dật trên triều đình.

Ta khó hiểu: "Nhị hoàng tử là bị tức nước vỡ bờ, muốn tìm đường c.h.ế.t à?"

Nếu ta đoán không sai, ngày bệ hạ băng hà trước mắt không còn xa rồi. Không phải không hồi đáp tấu chương của Nhị hoàng tử mà là không thể nào hồi đáp.

Cấm vệ quân bên ngoài Dưỡng Tâm điện đã sớm không còn là cấm vệ quân của bệ hạ rồi.

Tiêu Việt ly: "Người nên lo lắng cho bản thân trước đi."

Ta: "Ta có gì mà lo, sát thủ trong phủ của hãn còn chưa đủ tuổi với ta đâu."

Tiêu Việt Ly: "..."

17.

Câu nói của ta thành lời sấm truyền rồi.

Ba ngày sau, Nhị hoàng tử quả thực cầm đầu đi tìm đường c.h.ế.t rồi.

Tiêu Trần Dật mang theo binh mã của tiểu Ninh Uyên Hầu, trực tiếp vây quanh phủ Nhị hoàng tử, ngay cả con c.h.ó trong phủ cũng không chui ra được.

Cửu Hỉ luống cuống: "Trời ơi, tướng quân, thái tử điện hạ sắp thành công rồi, lần trước người đánh hãn một trận, người xong đời rồi."

Ta: "..."

Cám ơn đã nhắc nhở.

Cửu Hỉ đúng là miệng quạ đen.

Sáng sớm hôm sau, bộ hạ băng hà rồi.

C.h.ế.t vừa đúng lúc.

Sau khi Tiêu Trần Dật xử lý hai đệ đệ xong thì bộ hạ lập tức c.h.ế.t ngay, hoàn toàn không chừa thời gian cho bản thân khiển trách Tiêu Trần Dật hai câu.

m thanh chín chiếc chuông rỗng vang vọng trên bầu trời, tuyên cáo Đại Lương sắp nghênh đón thời đại của Tiêu Trần Dật.

18.

Cái gọi là vua nào thì triều thần nấy.

Sau khi Tiêu Trần Dật thượng vị, chuyện đầu tiên hắn làm là tính sổ, hắn quét sạch thế lực của hai đệ đệ trên triều.

Nên lưu đày thì lưu đầy, phải m.ấ.t đ.ầ.u thì m.ấ.t đ.ầ.u. Không lưu đầy, không c.h.é.m đ.ầ.u thì dùng toàn lực chèn ép.

Khí chất bạo quân bộc lộ hoàn toàn không sót một cái gì.

Toàn bộ quang cảnh ở Lương Đô, đều đã trở thành địa ngục trần gian.

Người người cảm thấy bất an.

Lúc mà ta bắt đầu cảm thấy hết hoảng là khi Tiêu Trần Dật lên mặt rồi.

Bởi vì g.i.ế.t quá nhiều người, lưu đày quá nhiều người, vài vị thượng thư tam triều nguyên lão cầu xin giùm. Hắn lập tức nổi giận, hạ chỉ lưu đày vài vị cự thần đến Nam Cương khai hoang.

Trong đó có một vị là bằng hữu thân thiết của Ninh Uyên Hầu, ông ta cầu xin giúp vị bằng hữu đó, nói tới nói lui một hồi, hai người xảy ra tranh chấp ở thư phòng.

Trong cơn tức giận, Tiêu Trần Dật rút kiếm cảnh cáo Ninh Uyên Hầu, lỡ tay đ.â.m Ninh Uyên Hầu một kiếm.

Đêm đó, Ninh Uyên Hầu c.h.ế.t trong phủ của mình.

Cừ thật, kiếm đầu tiên sau khi lên ngôi là dùng trăm cha của thê tử.

Ta thay mặt phụ thân cảm tạ hắn không cưới nữ nhi của ông, nếu không thì có lẽ kiếm đầu tiên là vào quan tài của phụ thân ta.

Chỉ là mi mắt ta giật vài cái, không hiểu sao lại có dự cảm không tốt.

Cách làm này của Tiêu Trần Dật không giống như muốn đổi thần tử mà giống như đang phát điên.

Hậu quả phát điên của hắn là cựu thần trước kia thuộc phe cánh Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử tụ tập đầy trước phủ Ly vương.

Họ tới cầu xin Tiêu Việt Ly ngăn cản Tiêu Trần Dật, cũng là đang tự cứu lấy bản thân mình.

Lời cầu cứu này khiến ta bật cười.

Trước mắt, Tiêu Việt Ly giống như bọn họ vậy thôi, tượng phật đất qua sông, khó giữ được mình nữa là.

Khi tiên đế còn tại thế, ông ta không cho gã thực quyền, không cho gã rời khỏi Lương Đô. Hoặc nói ông ta muốn giam giữ hắn dưới mí mắt mình, phòng ngừa hắn tác quái.

Nhưng Tiêu Trần Dật mới lên ngôi không lâu, hắn lấy lý do trước kia gã từng uống rượu cùng vài vị đại thần nên hoài nghi gã kết bè kết phái, hắn dự định cho gã một mảnh đất phong khi ho cò gáy, cho gã c.ú.t khỏi Lương Đô.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì thánh chỉ sẽ nhanh chóng tới thôi.

Tại sao ta biết chứ?

Ta nói rồi, ta có tai mắt ở trong cung.

Quả nhiên, hôm sau, thánh chỉ đã đến nơi.

Đất phong của Tiêu Việt Ly là Bắc Lương căn cõi lạnh lẽo, khí hậu nơi đó chỉ có một câu để hình dung: Lạnh giá và cát bụi tạt vào mặt âm ảm.

Tiêu Trần Dật giao trách nhiệm rời yêu cầu gã rời khỏi trong vòng ba tháng.

Cho gã thời gian ba tháng là để gã phái người qua đó xây dựng vương phủ trước.

Sau khi thánh chỉ ban xuống, ta cùng với gã bắt đầu khĩa nhau: "Vương gia, xem náo nhiệt tới mức dẫn lửa vào người luôn à?"

Ta không cho gã cơ hội nói chuyện, trả lại lời nói trước kia gã từng nói với ta: "Lúc người dự định xem náo nhiệt, chắc không nghĩ tới sau khi Tiêu Trần Dật lên ngôi thì người sẽ không có ngày rảnh rỗi đâu nhỏ? Không nghĩ tới khói lửa chiến trường lan tới trên đầu người chứ gì?"

Dừng một chút, ta tiếp tục tẩy não gã: "Bắc Lương cũng rất tốt, tới một ngày trong nhà không còn bạc nữa thì có thể ra ngoài cổng há mồm, ăn sương gió mà sống. Nếu như ăn sương gió chưa no thì còn cát bụi nữa."

Hắn: "..."

Ta bổ sung: "Đương nhiên, cái này còn phải dựa trên tiền đề là người có thể đi đến Bắc Lương nhé. Chắc là nữa đường không xảy ra chuyện gì bất ngờ đâu ha."

Gã nhìn ta giây lát, buồn bã nói: "Thập Tam, lúc người vui sướng vì người khác gặp họa, có phải người đã quên chúng ta là một nhà không. Nếu như ta không đến được Bắc Lương, người cảm thấy người đến được à?"

Ta: "..."

Má, quả thực đã quên mất.

Ta: "Vương gia, nói gì vậy, phu thê vốn như chim trong lồng, tai vạ đến thì mạnh ai nấy bay. Hiện tại người liền cho ta một bức hưu thư đi, xin cảm ơn."

Tiêu Việ Ly mở thánh chỉ ra trước mặt ta.

Hưu thư cũng vô dụng, Tiêu Trần Dật chỉ đích danh ta. Hấn bảo Tiêu Việt Ly mang ta đi đến Bắc Lương cùng.

Ta: "..."

Ta nhắc lại chuyện xưa: "Vương gia, nếu không thì chúng ta làm một vụ lớn đi? Người ngồi ghế hoàng đế, còn ta chỉ có một yêu cầu, ta muốn về Tây Bắc làm thống soái Tây Bắc."

Tiêu Việt Ly nghe xong thì lắc đầu như cái trống tỏi, gã nói: "Hao tài tổn của, còn làm tổn thương người vô tội nữa. Chẳng qua bộ hạ chướng mắt ta ở Lương Đô mà thôi, vậy ta đi là được. Trước mắt, đại cục đã định, g.i.ết ta không đáng, hấn còn có thể bị mắng nữa."

Nói xong, gã đã bắt đầu lên bản thảo xây dựng vương phủ ở Bắc Lương rồi.

Cửu Hỉ cảm thấy não ta không có nếp nhăn.

Nàng nói: "Ly vương làm rùa đen rút đầu nửa đời người, làm sao có thể đồng ý tạo phản với người? Ta đã bảo người phản từ sớm rồi, ai bảo người không phản. Người cũng..."

Ta liếc nàng một cái.

Nàng thức thời nuốt lời định nói trở về, thay đổi câu khác: "Người thật sự muốn đế Bắc Lương với Ly Vương à?"

Ta trả lời chắc như đinh đóng cột: "Không đi, ta chỉ muốn về Tây Bắc mà thôi."

Nàng: "Nhưng Ly vương không đồng ý hợp tác với người."

Ta cười lạnh: "Vậy thì buộc hấn phải theo ta."

Ta đã nói sẽ góp sức vào cuộc chiến giành ngai vàng này, đã nói là phải làm.

Ta: "Ngày kia, Ly vương sẽ mang ba đứa trẻ đến Tự Miếu cầu phúc."

Cửu Hỉ bỗng nhiên mở to hai mắt.

Ta trầm tư giây lát: "Lần trước Ninh Nhược Tuyết mắng ta, hiện tại ngẫm lại ta cảm thấy hơi giận, nhưng mà lúc ấy phát huy chưa tốt. Không được, phải đi tìm nàng ta lý luận lần nữa mới được."

Ánh mắt Cửu Hỉ trừng to thành quả chuông đồng.

19.

Hai ngày sau, Tiêu Việt Ly mang ba đứa trẻ có thể đi mua nước tương này ra cửa, đi cầu phúc một chuyến nhưng người đi mãi không về.

Lúc tìm được thì đã chìm trong cái ao cách hoàng cung không xa.

Vương phi và toàn bộ thị vệ đi ra ngoài cùng mấy đứa nhỏ đã bị g.i.ết.

Tất cả đều là một đ.a.o c.ấ.t c.ổ.

Thủ pháp giống hệt lúc g.i.ết Tam hoàng tử như đúc.

Mà hình bộ tử chối tra án này.

Dù sao người sau lưng không phải là người mà hình bộ dám động tới.

Cùng lúc đó, hoàng hậu Ninh Nhược Tuyết c.h.ế.t bất đắc kỳ tử ở Tê Phượng Điện.

....

Đêm khuya, Tiêu Việt Ly ngồi nhìn t.h.i t.h.ể bọn nhỏ, gã khóc nức nở, gần như sụp đổ.

Ta đứng sau lưng gã, chẳng có quá nhiều cảm giác.

Ta đã nhìn chuyện sinh ly tử biệt quá nhiều rồi.

Chờ tới lúc gã khóc cũng đủ rồi, ta an ủi gã: "Vương gia, nén bi thương, nên suy nghĩ chuyện sau này rồi."

Gã nhìn bọn nhóc, im lặng hồi lâu.

Ta: "Thống soái Tây Bắc hiện tại là nhi tử của Ninh Uyên Hầu, hấn vốn vô cùng hận Tiêu Trần Dật. Trước mắt, mọi người hấn cũng c.h.ế.t bất đắc kỳ tử trong cung, đây là cơ hội của chúng ta."

Đáng tiếc, dù cho thống soái Tây Bắc đương nhiệm có hận Tiêu Trần Dật thấu xương thì cũng không có biện pháp.

Thậm chí ngay cả chỉ trích Tiêu Trần Dật, hấn ta cũng không làm được.

Trong cung, sau khi Tiêu Trần Dật lỡ tay g.i.ế.t Ninh Uyên Hầu, mọi người thuộc phe phái thái tử trước kia chỉ vào mũi hấn mà mắng, hấn không muốn nghe nên đã giả bệnh, liên tục không lâm triều mấy ngày rồi.

Mọi người không thể nhìn thấy hấn.

Dù sao hấn không thể chịu được gió, chỉ cần gió thổi một cái là bệnh, đây là chuyện mọi người đều biết.

Hôm nay ta quay về nghề cũ, giả trang làm thái giám, đến tìm Ninh Nhược Tuyết "cãi nhau" một lần nữa, khi đó ta từng đi ngang qua điện của Tiêu Trần Dật.

Hấn cũng đầu tư diễn trò thật, cả điện đầy mùi thuốc Đông y, bay xa cả mùi dấm.

Có lẽ là biết cách làm việc của mình không được người ta thích, sợ người ta đến ám sát hẳn. Ngoài cung điện, cấm vệ quân đã đứng thành một bức tường dày luôn rồi.

Mấy đại thần quý ở ngoài cửa thật lâu, vậy mà Tiêu Trần Dật cũng không cho bọn họ cơ hội mắng hẳn.

Trái lại chỉ có mấy vị cung nữ ở phủ nội vụ cầm long bào mới đi vào.

Bệnh sắp c.h.ế.t mà còn muốn thử áo mới à.

...

"Thập Tam."

m thanh của Tiêu Việt Ly ngắt đi hồi ức của ta, gã quay đầu nhìn ta, gần như là cắn răng mà nói: "Nếu như không làm thì chúng ta sẽ có sau này sao?"

Đã định sẵn là không có.

Nếu như gã còn muốn lui, đừng trách ta lòng dạ độc ác, ngay cả mẫu phi của hẳn ta cũng g.i.ế.t.

Gã xiết chặt quả đấm rồi buông ra, xiết rồi lại buông, tới khi hận ý gần như tràn ra khỏi hốc mắt.

Rốt cuộc gã nhìn ta: "Ta chắc chắn sẽ l.ó.c từng m.i.ế.n.g t.h.ị.t kẻ đã g.i.ế.t hài nhi của ta."

Đến đây, cuối cùng Tiêu Việt Ly đã đồng ý tạo phản cùng ta.

Nhưng khi ta đắm chìm trong sự vui sướng vì gã nghe theo ta, vội vàng đi sắp xếp cho Cửu Hỉ tiến hành bước tiếp theo, lúc đó ta vội đi nên chưa từng quay đầu. Đồng thời cũng bỏ lỡ ánh mắt của gã ở sau lưng ta, ánh mắt âm độc và căm phẫn.

(Còn tiếp)

Chương 3: Hoàn

21.

Đào mắt đã đến đông chí.

Ta cùng với Tiêu Việt Ly đứng bên ngoài cửa cung, nhìn đèn đuốc sáng trưng trong hoàng cung.

Chờ tất cả đại thần vào cung rồi thì ta nói: "Vương gia, người biết không? Nửa cuộc đời của ta đều chinh chiến trên lưng ngựa, chỉ vì mong muốn bảo vệ được một phương trời bình an. Ta chưa từng quá lạm quyền, cũng chưa từng dùng quyền thế trong tay để hại người."

Gã nghiêng đầu nhìn ta một cái rồi ra một hứa hẹn: "Thập Tam, nếu như lần này thành công, ta sẽ thả người về Tây Bắc."

"Được, vậy ta tạ ơn Vương Gia trước."

Cuối giờ dậu, trời đã tối hẳn rồi.

Tiêu Việt Ly ra lệnh một tiếng, binh lính vây quanh hoàng cung.

Tiếng trống trận, tiếng đ.á.o k.i.ế.m, từng tiếng kêu từng âm thanh lọt vào tai.

Những thứ này làm ta nhớ tới vài năm ở Tây Bắc kia, cũng giống như vậy.

Đêm nào cũng chỉ mới ngủ được một nửa là đã nghe âm thanh c.h.é.m g.i.ế.t rồi lại bắt đầu đánh với Bắc Tề một hồi.

Khi đó ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày đ.a.o của ta sẽ hướng về binh lính Đại Lương.

Đứng trước mặt đội quân tinh nhuệ của Tây Bắc, cấm vệ quân trong cung chẳng chịu nổi một kích.

Chỉ trong vòng nửa canh giờ, ta và Tiêu Việt Ly đã dẫn binh tới Trích Tinh Đài.

Hoàn toàn không có thương vong.

Trên Trích Tinh Đài, Tiêu Trần Dật mấy tháng không gặp đang nhàn nhã uống rượu, nhìn thấy binh mã của chúng ta, hấn cũng không hề hoảng sợ chút nào, ngược lại là một đám đại thần bị dọa tới mức khóc luôn.

Ta nhìn Tiêu Trần Dật, hoài nghi hấn giả bộ bệnh tới nghiện, làm bản thân mình bệnh thực sự rồi.

Chỉ mới mấy tháng không gặp, hấn gầy tới mức cầm có thể đ.â.m c.h.ế.t người.

Nhưng trước mắt không phải là lúc chú ý mấy thứ này.

Tiêu Việt Ly chỉ k.i.ế.m vào hấn rồi nói: "Tiêu Trần Dật, người ngang ngược tàn bạo, đạo đức không xứng với ngôi vua. Bây giờ bổn vương muốn thay trời hành đạo."

Sau khi Tiêu Trần Dật uống một hơi hết ly rượu trên tay, hấn mới nhìn về Tiêu Việt Ly: "Hoàng thúc, người chán sống rồi hả?"

Tiêu Việt Ly giận dữ, nêu ra vài tội danh của Tiêu Trần Dật: "Tiêu Trần Dật, người g.i.ế.t cha, thí đệ để ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Sau khi lên ngôi, người vẫn ác độc ngang ngược như cũ, ngay cả hoàng hậu và cha vợ của mình mà cũng không buông tha. Người như vậy, không xứng đáng làm quân."

Tiêu Trần Dật híp mắt: "Thí đệ, trăm thừa nhận, g.i.ế.t cha, trăm không nhận nổi. Người có chứng cứ à?"

Tiêu Việt Ly nhìn Phúc công công đang hầu hạ bên cạnh hẳn.

Phúc công công run rẩy vài lần, cuối cùng quỳ xuống tại chỗ, ông ta nói ra toàn bộ quá trình Tiêu Trần Dật g.i.ế.t tiên đế. Sau khi Nhị hoàng tử bị g.i.ế.t thì hẳn tiến bước tiên đế bằng một ly rượu độc.

Ta đã nói mà, sao tiên đế có thể c.h.ế.t đúng lúc như vậy chứ.

Các đại thần bị lời nói của Phúc công công đánh vào đầu bong bong, kinh ngạc và hoảng sợ tới mức chẳng quan tâm điều gì, họ dùng ánh mắt để nhìn chăm chú mà nhìn Tiêu Trần Dật, đồng thời cũng bày tỏ sự khiển trách.

Tiêu Trần Dật đón nhận ánh mắt khiển trách của các đại thần, lạnh nhạt uống thêm một chén rượu, cười khinh ra tiếng: "Dù là vậy, thì sao? Hoàng thúc, người cho rằng dựa vào những tên binh lính vô dụng kia là có thể lật đổ trăm à?"

Hẳn: "G.i.ế.t cha mà trăm cũng dám, g.i.ế.t thêm một hoàng thúc, cũng không vấn đề gì."

Nói xong, hẳn nhìn về phía ta: "Yến tướng quân, người cũng đi theo hoàng thúc mưu phản à?"

Lòng ta nói, thống soái Tây Bắc hiện tại ở sau lưng ta, đừng nhận làm người nha.

Nhưng mà Tiêu Trần Dật cứ nhất định phải hỏi ta.

Ta buộc lòng phải nhìn đám binh lính sau lưng hẳn bằng ánh mắt khiển trách: "Xem tâm trạng đã, người thả chén rượu trong tay ra trước, đừng c.h.ế.t vì say rượu, c.h.ế.t trong tay ta để ta hả giận thì ta sẽ suy xét đứng về phía người."

Tiêu Trần Dật thực sự nghe lời, hăng hái ly rượu trong tay xuống.

Nếu hăng hái nghe lời như vậy, ta đành phải lấy binh phù quân Tây Bắc ra, ra lệnh một tiếng, bảo họ bắt sống đám người Tiêu Việt Ly và Ninh Uyên Hầu rồi.

Đ.a.o của quân Tây Bắc đặt trên cổ tư binh mà Tiêu Việt Ly mới nhận.

Tiêu Việt Ly nhìn ta với vẻ không thể tin: "Thập Tam, người..."

Ta nhìn hăng hái một cái: "Tiêu Việt Ly, người biết không? Người sẽ không ai ngã hai lần cùng một chỗ."

Phụ thân ta và ba ca ca c.h.ế.t trên tay bộ hạ, những ca ca khác đều hi sinh vì nhiệm vụ Tây Bắc, bộ hạ triệu ta trở về là vì phòng bị ta.

Cho nên, ba năm trước, khi ta quay về Tây Bắc, ta đã cải cách quân quy Tây Bắc một chút, sửa đổi binh phù lại vì để phòng ngừa chuyện xưa tái diễn.

Vậy cho nên, quân Tây Bắc đã trở thành tư binh của Yến gia, chỉ nghe lệnh ta.

Dù cho bộ hạ có thu hồi binh phù của ta thì cũng chẳng làm được trò trống gì, huống gì thứ ông ta thu hồi là binh phù trước kia.

Tiêu Việt Ly: "Nếu quân Tây Bắc vẫn là của người, vì sao người phải khuyến khích bọn vương mưu phản?"

Ta nghe tới đó thì bật cười: "Vì để báo thù người, ba năm trước, người vì binh quyền Tây Bắc mà hại ta ở trên yến thọ của tiên đế."

"Người biết à?"

Sao lại không biết.

Ngay lúc đó, Tây Bắc vẫn chưa hoàn toàn ổn định, bệ hạ sẽ không tùy tiện g.i.ết ta.

Như vậy chỉ có một khả năng, có người muốn quyền điều binh Tây Bắc.

Năm đó, ở trên yến thọ của tiên đế, người duy nhất có thể giúp Tiêu Việt Ly hại ta, chỉ có thể là người bệ hạ tin nhiệm nhất - Phúc công công. Người duy nhất, tạm thời có năng lực để nhận chức tướng lãnh quân Tây Bắc là bằng hữu tốt của Tiêu Việt Ly.

Tiêu Trần Dật tìm hiểu nguồn gốc, cũng tiện thể điều tra ra.

Tiên đế vẫn còn chưa biết rằng trong lúc ông ta uống say đã dám làm chuyện hoang đường cỡ nào, ông ta ban hôn cho Phúc công công và Tiêu Việt Ly, vậy nên là giúp Tiêu Việt Ly một vé lấy lòng Phúc công công.

Trong khoảng thời gian này, Phúc công công giúp ta làm kẻ chỉ điểm ở trong cung, trên danh nghĩa là giúp ta nhưng thật ra là vì giúp Tiêu Việt Ly mà thôi.

Chỉ là đáng tiếc vô cùng, Tiêu Việt Ly tính toán đủ điều ở trên người ta, thế mà cuối cùng lại bị Ninh Uyên Hầu giành mất vị trí thống soái Tây Bắc.

Ninh Uyên Hầu có quyền thế, to gan lớn mật, dám ám sát vị bằng hữu tốt của gã.

Tiêu Việt Ly: "Đây cũng là nguyên nhân người g.i.ết ba nhi tử của ta?"

Ta hỏi lại: "Nếu không thì sao? Oan oan tương báo đến khi nào mới dứt, ta cũng không muốn mười năm hai mươi năm sau, bọn nó cầm đ.a.o chỉ về phía ta, nói muốn báo thù cho người."

"Lại nói, ám sát bệ hạ là tội tru di cửu tộc. Khi đó, lúc người hãm hại ta, chắc hẳn đã muốn lấy mạng cả nhà ta rồi đúng không?"

Tiêu Việt Ly: "... Vậy nên người liên thủ với Tiêu Trần Dật, cố ý đào hố cho ta nhảy vào?"

Ta nhìn gã bằng ánh mắt nhìn người thiếu năng, chuyện này còn cần phải hỏi nữa hả?"

"Nếu như người không muốn ngôi vị hoàng đế thì chúng ta có thể bắt được người sao? Nếu như người không muốn ngồi vào ghế rồng, vậy vì sao người hận ta đến tận xương tủy cũng không muốn báo thù cho ba nhi tử trước?"

Tiêu Việt Ly: "..."

Chẳng qua là ta sợ gã gây cản trở trên con đường đế vương của Tiêu Trần Dật mà thôi. Cho nên thuận tay giải quyết hai vị bằng hữu tốt của gã, rồi thuận tay gom mấy vạn tư binh đột nhiên thuộc về gã, cộng với tư binh của mẫu tộc Tam hoàng tử và Nhị hoàng tử, một lưới bắt hết, tiêu diệt tai họa về sau vĩnh viễn.

Tiêu Việt Ly vùng vẫy trước lúc c.h.ế.t, hoặc chỉ là muốn đ.â.m một nhát vào giữ ta và Tiêu Trần Dật: "Người làm nhiều điều vì Tiêu Trần Dật như vậy, tình thâm như vậy thì cũng chỉ là con cò mà thôi. Hắn hoàn toàn không để ý cảm giác của người, hắn quả thực đã cưới người khác, người cam tâm sao?"

Ta nghiêng đầu nhìn Tiêu Trần Dật, hắn nhìn ta cười.

Đẹp quá trời luôn.

Nhìn nụ cười của hắn, ta bỗng nhiên nhớ tới mấy tháng trước, hắn nói: "Thập Tam tỷ tỷ, ta nói ta thích tỷ thật, tỷ tin không?"

Thật ra không quá tin nhưng mà vẫn không kiềm chế nổi mà tim đập rộn ràng.

Ta cũng chỉ là nhan cầu mà thôi.

Huống chi đã nhiều năm như vậy, hai ta gần như là sống nương tựa vào nhau, ta quan tâm hẳn nhiều hơn người khác một chút, lo lắng cho hẳn nhiều hơn người khác một chút.

Lại thêm ba năm trước, khi trải qua đại nạn sinh tử, toàn bộ thế giới đều muốn phân rõ giới hạn với ta, thì đêm khuya hẳn cầm tay ta, nói muốn cùng sống cùng c.h.ế.t với ta.

Nói được làm được.

Sao ta có thể không rung động được chứ.

Nhưng ta nói: "Không tin, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Hắn có hơi uất ức: "Có việc nhờ tỷ tỷ."

Ta: "..."

Biết ngay mà!

Hắn nói, phụ hoàng sắp c.h.ế.t, đang chuẩn bị tìm lý do thu hồi binh quyền của ta. Hắn liền hiến kế với phụ hoàng, hẳn muốn thành thân với ta, còn sống c.h.ế.t muốn thành thân với ta. Như vậy thì đã có lý do khiến ta trở thành người nhàn rỗi rồi.

Hắn còn nói, hi vọng ta có thể rời khỏi vương phủ, giúp hẳn phòng bị hoàng thúc nhẩy ra ngán chân hẳn trên con đường tranh đoạt ngôi vua, rồi lại mượn quân Tây Bắc để đẩy ngã hai đệ đệ của hẳn.

Thấy ta nhú mi, hẳn ầm ức nói: "Thập Tam tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không giúp ta được chuyện nhỏ như vậy sao?"

Ta nổi giận: "Người vừa muốn thành thân với ta, vừa muốn lui hôn với ta, để cho mọi người xem ta thành trò cười, ta không biết sĩ diện à?"

Hắn tiếp lời ta như lẽ đương nhiên: "Thập Tam tỷ tỷ, đại danh của tỷ có thể dọa cho mấy đứa con nít khóc cả đêm rồi. Thế diện gì ở đây nữa? Oai phong là đủ rồi."

Ta: "..."

Nhưng ta không thể phản bác được.

Hắn: "Không phải tỷ tỷ vẫn luôn mong thiên hạ thái bình, trấn thủ một phương hay sao? Xong việc, ta đảm bảo sẽ cho tỷ một viễn cảnh thái bình thịnh thế, được không?"

Ta trợn mắt nhìn hắn.

Hắn giữ chặt tay ta, khẽ lay lay làm nũng: "Tỷ tỷ, đến lúc đó mà tỷ còn tức giận thì ta cho tỷ đánh tới khi nào hả giận thì thôi nha, nha nha?"

Hiện tại, ta thật sự hơi nổi giận, lúc đó hắn không nói cho ta biết, trước khi hắn tạo cho Đại Lương một thiên hạ thái bình thịnh thế thì hắn phải trả giá bằng chính thanh danh của mình.

Nhìn dáng vẻ hắn điên cuồng, hận không thể chiêu cáo thiên hạ rằng mình g.i.ết cha, thí đệ, diệt sạch phe đối địch của hắn.

Mặc dù đó cũng là điều ta muốn làm.

Nhưng mà cái danh hôn quân đã hiện rõ trên mặt hắn rồi!

Hắn còn có mặt mũi cười.

Nếu không phải bây giờ ta bận rộn thu thập nhóm người Tiêu Việt Ly và dư đảng của gã thì chắc ta đã đánh hắn một trận rồi.

Ta nhìn Tiêu Việt Ly, nghĩ muốn trào phúng hẳn mấy câu, muốn nói đừng để tình yêu đầy não như vậy nữa, thế gian này có rất nhiều thứ quan trọng hơn tình yêu nhiều.

Ví dụ như chuyện ta nói với hắn, nửa đời của ta đều chinh chiến trên lưng ngựa, quả thực chỉ muốn về Tây Bắc, bảo vệ một phương cho dù ta có hơi rung động với Tiêu Trần Dật.

Ví dụ như ta giúp Tiêu Trần Dật dọn dẹp triều đình một chút, dẹp cái tên Ninh Uyên Hầu cặn bả ỷ vào tổ tiên có công mà dám to gan lớn mật ám sát đại thần.

Kết quả, Cửu Hỉ sau lưng ta không chịu được gã cứ nói dong dài.

Cửu Hỉ: "Người chỉ là một tên nhân vật phản diện, đừng có mà đặt câu hỏi nhiều quá. Nếu không thì người ta nghi ngờ tác giả cố ý viết thêm từ đó."

Rồi sau đó, nàng đ.ã.m một k.i.ế.m vào tim Tiêu Việt Ly.

Sau khi Tiêu Việt Ly c.h.ế.t, ta đang muốn nộp một nửa phần còn lại của binh phù Tây Bắc mới cho Tiêu Trần Dật...

Đột nhiên...Đột nhiên, mọi việc xảy ra bất ngờ tới mức ta không kịp phòng ngự, trăm quân tinh nhuệ ta đã đưa cho Tiêu Trần Dật trước kia đã kè đ.a.o lên cổ Tiêu Trần Dật mà không hề báo trước.

Họ cũng nói lại lời quở trách mà Tiêu Việt Ly vừa nói cách đây không lâu, cũng nêu rõ tội trạng của Tiêu Trần Dật.

Ta: "!!!"

23.

Ta thành nữ đế.

Vị nữ đế đầu tiên trong lịch sử Đại Lương.

Khung đúng, là nữ đế khai quốc Đại Yến.

Binh lính của ta gánh ta trên lưng, lại còn may riêng cho ta một bộ "Hoàng bào" vừa vặn.

Lúc ấy là vầy, ta phần nộ tới mức muốn c.h.ặ.t đầu hai binh lính kề đ.a.o vào cổ Tiêu Trần Dật.

Thì Cửu Hỉ nhận một cái hộp đựng y phục từ người phía sau lưng binh lính kia, rồi run rẩy mở ra, sau đó nàng khoác long bào đã được may sẵn lên trên người ta.

Ta nghiêng đầu, nhìn nàng với vẻ đầy hoài nghi.

Nàng: "Tướng quân, thực sự rất xin lỗi người nhưng mà bệ hạ cho ta nhiều lắm."

Ta: "?"

Nàng: "Không thể trách ta được, lúc trước cũng chính người bảo ta tìm bệ hạ để nương tựa mà."

Quá tuyệt vời, điểm ta thích nhất ở Cửu Hỉ là nàng vô cùng chấp hành mệnh lệnh, nói nhảm nhảm cũng chấp hành luôn.

Thế là trong chốc lát, tình thế đảo ngược.

Binh lính của ta đã chuẩn bị xong chiếu thư thoái vị từ sớm, ép Tiêu Trần Dật đóng dấu, nhường ngôi cho ta.

Tiêu Trần Dật vô cùng phối hợp, thoái mái lấy ngọc tỷ ra, hẳn cũng là người đầu tiên quỳ xuống: "Ngô hoàng vạn tuế."

Những đại thần ở đây đang muốn nói nói gì đó là đã bị binh lính của ta kề đ.a.o lên cổ, bọn họ buộc phải cùng nhau kêu lên: "Ngô hoàng vạn tuế."

Mà sau khi Tiểu Trần Dật hô một câu "Ngô hoàng vạn tuế" xong, ta nhìn thấy hấn phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

24.

Trong tầm điện, ngự y vừa nhìn ta vừa lau mồ hôi lạnh: "Bệ hạ, thần bất lực."

Trước khi ta tức giận, Tiêu Trần Dật đã nắm lấy tay ta rồi nói với ngự y: "Người lui xuống trước đi."

Ngự y vừa đi, hấn giơ tay lau giọt lệ ngay khóe mắt ta: "Thập Tam, đừng trách bọn họ."

Ta đè nén sự bi ai trong lòng, lấy ra lệnh bài do người của hấn để lại trong lần ám sát ta ở Ly vương phủ rồi tách nó ra:

"Đây là bình yên vô sự mà người nói đó hả?"

Lúc Tiêu Trần Dật giết Tam đệ của hấn, gây ra động tĩnh lớn, ta đã cảm thấy không đúng rồi.

Binh lính tinh nhuệ mà ta cho hấn, chỉ cắt cổ tam đệ của hấn thôi mà, chắc chắn sẽ không gây ra động tĩnh lớn như thế, càng không thể có chuyện bất cẩn đánh rơi lệnh bài, khả năng duy nhất là do Tiêu Trần Dật bày mưu lập kế.

Ta đến phủ thái tử của hấn là vì muốn nhìn một chút xem hấn đang giở trò gì.

Muốn hỏi binh lính của ta một chút, rốt cuộc là hấn muốn gì thôi mà?

Thế mà binh lính của ta bị hấn điều đi hết, không cho ta tìm thấy.

Thời điểm hấn không đỡ nổi một chiêu của ta thì ta đã cảm thấy sức khỏe hấn có vấn đề.

Chỉ là ta không ngờ, thứ hấn muốn không phải là thiên hạ này, mà hấn dùng thanh danh của chính mình để mở ra một con đường đế vương cho ta.

Cho nên, ta tin vào tờ giấy hấn gửi, hấn bảo hấn vẫn khỏe, đừng lo.

Hấn lấy tờ giấy ở trong nửa lệnh bài trên tay ta, cố gắng nói dối tiếp: "Lúc ấy ta thực sự bình yên vô sự mà."

Nếu thời gian sống chỉ còn nửa năm mà gọi là vẫn khỏe, vậy cái gì mới gọi là bệnh vậy?

Mà ta, cho tới tận hôm nay ta mới biết, nhất k.i.ế.m có độc mà hấn đỡ cho tiên đế năm đó đã sớm định rằng hấn chẳng sống được bao lâu.

Chỉ là mấy năm nay hấn vẫn luôn mạnh mẽ chống chọi với nó, chưa từng biểu hiện ra quá nhiều bất thường.

Hấn ho khan vài tiếng: "Thập Tam tỷ tỷ, tỷ đừng trách ta ép tỷ lên ngôi hoàng đế. Là vì ta sợ hãi, ta sợ người ngồi trên ngai vàng tương lai không phải ta, tỷ sẽ lại bị nghi kỵ, sẽ lại bị ám sát. Nếu như vậy, ta sẽ c.h.ế.t không nhắm mắt."

Ta: "..."

25.

Ba tháng sau, Tiêu Trần Dật ho ra máu thường xuyên hơn, lại còn hay hôn mê thời gian dài.

Cho dù ta hao hết tất cả dược liệu tốt nhất trên thế gian thì sinh mệnh của hấn vẫn ngày càng suy yếu.

Ngày hôm đó, mí mắt ta giật liên tục. Trong lòng có linh cảm không tốt, cứ bồn chồn khó chịu mãi.

Vì thế, ta bãi triều sớm rồi đi đến tử điện của Tiêu Trần Dật.

Vừa tới cửa, đã nghe được âm thanh tương đối yếu ớt của hân truyền tới: "Hi tỷ, ta đi rồi, tỷ phải giúp ta khuyên nữ Thập Tam tỷ tỷ. Con người Lâm thượng thư không tệ lắm, cũng tuấn tú nữa. Đừng để tỷ ấy cứ đắm chìm trong nhan sắc tuyệt trần của ta cả đời, mãi vẫn không thoát khỏi được."

Cửu Hỉ "Hừm" một tiếng: "Người có biết lần trước vì giúp người mà ta chịu tận 50 roi của bệ hạ trên lưng không? Nếu như không phải lão phu nhân... À không, nếu không phải thái hậu ngăn cản bệ hạ ra tay thì chắc lúc này ta chẳng còn ngồi ở đây nghe người làm khó ta đâu."

Tiêu Trần Dật: "..."

Tiêu Trần Dật: "Ta có một kho bạc nhỏ..."

Cửu Hỉ cắt ngang lời hân: "Không cần, chắc chắn lần này ta sẽ mất mạng. Người liệu mà sống cho tốt đi, đừng làm bệ hạ đau lòng nữa là được. Người nàng ấy nhớ hơn nửa cuộc đời chính là người. Trước kia khi đánh giặc ở Tây Bắc, ngay cả thời gian ăn cơm mà nàng ấy cũng không có, khi ngủ thì không biết ngày mai mình có cơ hội mở mắt hay không. Thế mà mỗi lần rảnh rỗi hoặc đi ra ngoài thị sát, nàng thấy món đồ nào mà người thích thì đều mua ngay rồi gửi cho người."

"Có một lần, nàng bị người mình phản bội, hôn mê nằm ở trên giường suốt ba ngày. Người có biết nàng nói gì với ta trước khi hôn mê không? Nàng nói ta nhớ gửi mấy món đồ nàng mua lần trước cho người."

"Ta nói nàng đừng nhảm nhảm nữa, nói sẽ không gửi, đất nước non sông sắp mất rồi, ai rảnh mà lo ba cái đồ linh tinh đó? Nàng lại trả lời rằng nếu như thủ thành thất bại thì nàng chỉ muốn bảo vệ niềm vui nhỏ bé của người."

"Người đừng để sau này nàng ấy mua đồ này đồ kia mà người thích, lại chẳng biết phải gửi cho ai nữa. Người đừng để cho nàng phải xưng vương một mình rồi lại lẻ loi một mình trên ngai vàng ấy."

Tiêu Trần Dật: "..."

Tiêu Trần Dật im lặng một hồi lâu rồi nói: "Ta cũng muốn lắm chứ..."

_____ Hoàn chính truyện _____

PHIÊN NGOẠI về Tiêu Trần Dật:

1.

Ta cũng muốn lắm chứ, muốn cùng Yến Thập Tam thành một đôi một đời một kiếp, cùng nắm tay nàng đi đến bạc đầu.

Nhưng việc đã đến nước này thì không còn cách nào khác rồi.

Bởi vì ta rất sợ, ta sợ nàng không chăm sóc tốt cho bản thân trong tương lai.

Con người của nàng ấy à, cho dù nàng không thừa nhận bản thân mình "ngu trung" nhưng vì thứ nàng bận tâm quá nhiều nên toàn làm những chuyện "ngu trung" mà thôi.

Vì dân chúng, nàng có thể bỏ qua thù g.i.ết phụ thân.

Vì thiên hạ, nàng có thể đưa mình vào chỗ c.h.ết.

Vì trả nợ, nàng có thể giả dạng thái giám rồi ở tại lãnh cung.

Nửa cuộc đời của nàng ấy chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình, chưa từng sống theo ý thích của mình.

Ta còn nhớ rõ lúc ta còn bé, sau khi ta bị mất chỗ dựa, nàng nghe lệnh phụ thân đi tới lãnh cung bảo vệ ta, nàng giấu diếm thân phận mà đi theo ta, cùng ta chịu sự trào phúng, thờ ơ và ngược đãi của người khác.

Ta hỏi nàng: "Vì sao phải bảo vệ một tên hoàng tử đã thất thế?"

Nàng nói: "Phụ thân ta từng nợ ân tình của cứu cứu ngươi, không thể không trả."

Đúng, phụ thân nàng suýt chút là bị mất chức quan, lúc ấy là do quốc cứu gia ta bảo vệ ông ấy.

Cho nên, vì phần ân tình của cứu cứu ta mà nàng đồng ý hạ mình hai năm, giúp ta vùng vẫy tại lãnh cung, không hề có một câu oán hận nào.

Sau khi những tên thái giám say rượu, bọn hắc tặc tìm ta xả giận, nàng giúp ta chịu, cả người nàng chong chát vết thương, thế mà vẫn ôm ta an ủi: "Tiêu Trần Dật, ta không sao, ta da dày, nắm đấm của bọn họ còn không nặng bằng cọc gỗ trong võ trường của nhà ta nữa."

Nàng theo ta ăn cơm thừa canh lạnh, thậm chí là đồ ăn ôi thiu, thế mà nàng còn đưa một miếng thịt duy nhất trong chén mình cho ta, nàng nói: "Ta không thích ăn thịt, ngươi mau giải quyết giúp ta đi. Nếu không thì đêm nay ta phạt ngươi chép sách đó."

Có một lần ta phát sốt, hoàng tử ở lãnh cung còn chẳng bằng thủ vệ thái giám nên làm gì có ai thỉnh ngự y giúp ta, nàng không ngủ cả đêm, canh chừng ta trọn một đêm, nàng sợ tới mức nửa đêm cứ khóc lóc: "Tiêu Trần Dật, ngươi đừng c.h.ế.t nha, nếu không thì ta không trả ân tình được đâu."

Còn nhiều lắm.

Cho tới tận hôm nay, ta vẫn luôn nhớ rõ từng thứ một.

2.

Hai năm sau, ta ra khỏi lãnh cung, giành lại vinh quang một lần nữa, nàng thở phào nhẹ nhõm, ôm ta vừa khóc vừa cười: "Tiêu Trần Dật, sau này phải sống thật tốt."

Rồi sau đó, nàng đi Tây Bắc.

Trước khi đi, nàng tới từ biệt ta.

Ta lo lắng cho nàng: "Thập Tam tỷ tỷ, tỷ có thể đừng đi không?"

Nàng vỗ một cái lên vai ta: "Ta cầu xin phụ thân tận nửa tháng, ông ấy mới đồng ý cho ta theo, người nói xem ta có thể không đi sao?"

Gia quy Yến gia, không phân biệt nam nữ, nếu như chiến trường cần thì phải không được chùn bước, phải xông pha chiến trường.

Ai lùi bước thì sẽ bị xóa tên trên gia phả.

Ta cảm thấy nàng bị quy tắc gia quy tẩy não rồi, lên chiến trường có gì tốt chứ?

Vài năm đó, ta thường xuyên mơ thấy ác mộng, ta mơ thấy dáng vẻ đầm đìa máu tươi của nàng trên chiến trường.

May mà nàng không có mệnh hệ gì.

Nhưng lúc nàng trở lại Lương Đô, trên mặt đã có một vết đ.a.o thật dài.

Ta gặp nàng, nàng chưa từng than thở những khó nhọc ở Tây Bắc với ta. Nhưng ta nhìn vết đ.a.o trên mặt nàng, trong lòng khó chịu vô cùng.

Trên đường ta đi đến gặp nàng, mấy quý nhân ở Lương Đô tụ tập lại một chỗ, cùng nhau thảo luận về nàng.

"Khuôn mặt Yến Thập Tam kia bị hủy tới vậy rồi, tương lai chắc chắn không gả cho ai được đâu."

"Dù khuôn mặt nàng ta không bị hủy, cũng chả ai dám cưới nàng, nhà ai mà chịu chứa một nữ nhân danh đá như thế chứ?"

"..."

Lúc bọn họ hạ thấp giá trị của nàng, chắc chắn bọn họ đã quên, nếu không phải Yến Thập Tam chịu thập tử nhất sinh ở tại Tây Bắc thì bọn họ còn vinh hoa phú quý của ngày hôm nay sao, nếu không có nàng thì tất cả của bọn họ đều đã trở thành mây bay rồi.

Nhìn xem, đây chính là thiên hạ mà nàng muốn bảo vệ đấy.

3.

Ta cho rằng hành động thảo luận giá trị nhan sắc của Yến Thập Tam, đã là hành động vọng ơn phụ nghĩa nhất mà bọn họ có thể làm ra rồi.

Nhưng bọn họ còn có thể quá đáng hơn, vì binh quyền, họ hãm hại nàng vào tù, muốn mạng của nàng.

Một tháng nàng vào tù kia là một tháng dằn vặt nhất của đời ta, ngay cả phụ tá cũng đều khuyên ta nên buông bỏ nàng đi.

Theo lời bọn hắn nói thì: "Điện hạ, nếu như người cố chấp muốn cứu Yến tướng quân, vậy chính là hủy đi tương lai của mình đó. Vì một người mà mất cả thiên hạ, không đáng."

Bọn họ không biết, một người trong miệng bọn họ mới chính là thiên hạ của ta.

Nếu như không có nàng, đừng nói là tương lai, ngay cả hiện tại ta cũng chẳng có.

Mà, ta thích nàng.

Ta thích nàng từ lúc nào ư, có lẽ chẳng thể nào ngẫm nghĩ ra được rồi.

Có lẽ là trong những năm tháng ta mất đi nơi nương tựa khi còn bé, nàng đã bảo vệ ta.

Có lẽ là khi ta vuốt ve vết đ.a.o trên mặt nàng, đau lòng mà hỏi "Đau không?", là khi nàng ghét bỏ sự thương tiếc đầy trong đôi mắt ta.

Cũng có lẽ là lúc ta hỏi nàng "Vì một Đại Lương loạn lạc mà phải trả giá bằng cả nhà họ Yến, đáng sao?", là khi nàng trả lời với thái độ chắc như đinh đóng cột "Đáng."

Nàng: "Không cầu lưu danh thiên cổ nhưng cầu có thể che chở con dân một phương."

Một vị tướng quân mà trong tim trong mắt đều là lê dân bách tính như nàng, ai mà không thích chứ?

Cho nên đừng nói là ta hủy hoại tương lai bản thân để cứu nàng, mà dù là dùng mạng của ta để cứu nàng thì ta cũng không hối từ.

4.

Ước nguyện của ta được như mong muốn rồi.

Nàng trở lại Tây Bắc, ta lại thất thế.

Ta lại thắng thế nhưng đó chỉ là ngoài ý muốn.

Khi phụ hoàng gặp vụ ám sát đó, ta xui xẻo ở bên cạnh ông ta.

Ta vốn chẳng hề muốn cứu ông ta, nếu ông ta c.h.ế.t trong tay thích khách thì đó gọi là lòng người hả hê, lòng dân vui vẻ, ác giả ác báo.

Nhưng mà mấy cái tên thị vệ tống cơm kia, sợ c.h.ế.t thì đừng làm thị vệ, tự đứng trong lúc hoàng loạn lại đẩy ta một cái, đẩy ta đứng trước người ông ta, đồng thời giúp ông ta đỡ một kiếm.

Ta: "..."

Ta nói này, cảm ơn các người nhé.

Chờ ta có thể đứng dậy, ta chắc chắn sẽ c.h.ế.t đ.ầ.u từng đưa một, đưa một lũ đi gặp Diêm Vương hết.

Đáng tiếc, Diêm vương chỉ thích ta, chỉ đích danh là muốn gặp ta. Trên thân kiếm có kịch độc, phủ thái tử nuôi một đám lang băm, hợp tác cùng nhau cũng chỉ có thể kéo dài mạng ta thêm vài năm.

Người xưa nói không sai mà: Đời người vô thường.

Mà ta, chỉ có một thứ mà ta không buông bỏ được, đó là Yến Thập Tam.

Nếu như ta c.h.ế.t, nàng lại bị hãm hại thì ai cứu nàng đây?

Cho nên, ta dứt khoát thừa dịp bản thân mình đang thắng thế một lần nữa, ta báo hiếu cho phụ hoàng bằng vài phi tử xinh đẹp như hoa. Ta chỉ có một mong cầu duy nhất là ông ta c.h.ế.t mau đi.

Chí ít là phải c.h.ế.t trước ta.

Thành thật cảm ơn các nàng đã đốt khí độc mãn tính ở trong cung điện khi mây mưa cùng phụ hoàng ta, khiến cho ông ta ngã xuống ngay lúc gặp mặt ta, cho nên ta mới có thể vẽ nên bức tranh như hiện tại.

Nếu như người đời không chấp nhận được Thập Tam tử tử, vậy ta sẽ khiến họ chấp nhận nàng. Nếu như hoàng quyền này không chứa được nàng, vậy ta đây muốn nàng đứng trên đỉnh hoàng quyền.

5.

Lâm Thượng Thư từng là một trong những phụ tá của ta, tối hôm trước ngày ta muốn nhường ngôi cho Yến Thập Tam, hắn hỏi: "Bệ hạ, người dễ dàng chấp tay nhường giang sơn cho người khác như thế sao, nếu vậy người còn mặt mũi nào gặp tiên đế dưới Hoàng Tuyền đây?"

Ta nói: "Chắc chắn trẫm sẽ không gặp được ông ta, nếu ông ta không bị trúng đầu ở dưới mười tám tầng địa ngục thì trẫm đi đoạt vị trí của Diêm Vương ngay."

Lâm Thượng Thư: "...Lòng hiếu thảo quá dồi dào."

6.

Hôm nay, ta có dự cảm đây là ngày cuối cùng của ta rồi.

Ta chỉ cầu xin Cửu Hỉ có thể giúp ta khuyên Thập Tam, khuyên nàng tìm người chăm sóc mình trong tương lai.

Kết quả, Cửu Hỉ nói rất nhiều chuyện.

Không muốn để ta an tâm ra đi sao?

Biết thế ta nhờ khác cho rồi.

Ngay lúc ta đang suy xét chọn người khác thì cửa tấm điện được mở ra.

Yến Thập Tam vội vàng chạy về phía ta, cầm tay của ta: "Người đừng nói nhảm nữa."

Ta nhớ rõ nhiều năm về trước, lúc ta bị người khác bắt nạt thì nàng cũng giống thế này, cũng chạy về phía ta, chịu đựng thương tích thay ta.

Khi đó ta từng thề, sau này ta trưởng thành thì nhất định sẽ bảo vệ nàng cả đời.

Nhưng hôm nay, ta phải nuốt lời rồi.

Cuối cùng, ta cũng không bảo vệ được nàng.

- -----Hoàn toàn văn-----